

**Povinností každého Čecha jest,
aby znal dějiny své vlasti!**

„Česká Kronika“

Napsal prof. Jos. Lacina.

„Česká Kronika“ vyšla v 160 sešitech
po 12 kr. a líčí děje české až do roku 1848.

Možno odebrati v sešitech v kterékoliv době.

Celé dílo možno obdržeti též v 8 brožovaných
svazcích za zl. 18 —, vázané v 8 svazcích ve skvost-
ných plátěných deskách s koženým hřbetem a rohy
zl. 24 50.

Možno odebrati najednou neb po svazcích. Sešit
na ukázkou pošleme každému, kdo o to korresp. líst-
kem požádá, franko.

Řádným osobám dodáme »Českou Kroniku« též
na měsíční splátky.

Blížší dotazy zodpoví

Nakladatelství Edv. Beauforta knihtiskárna
v Praze Jungmannova tř. č. 21 n.

Přelíčení s Hilsnerem

před porotou v Kutné Hoře
pro

vraždu v Polné.

Doslovný

otisk stenografických protokolů.

1.

den přelíčení.

Cena 10 kr.

V PRAZE 1899.

Tiskem i nákladem Ed. Beauforta v Praze.

Přelíčení s Hilsnerem

před porotou v Kutné Hoře

pro

vraždy v Polné.

Doslovný

otisk stenografických protokolů.

1.

den přelíčení.

Cena 10 kr.

V PRAZE 1899.

Tiskem i nákladem Ed. Beauforta v Praze.

U dveří četníci.

Přesně o 9. hodině zahájen byl proces losováním porotců. Vylosování byli pánové: Václav **Vančura**, rolník z Vrdů, Josef **Mikolášek**, mlynář z Toušic, Emil **Javůrek**, kupec z Hory Kutné, Václav **Kunčík**, továrník z Hory Kutné, Frant. **Jelínek**, rolník z Malína, Václav **Vondra**, rolník z Močovic, Frant. **Prokeš**, mlynář z Mladotic, Frant. **Müller**, správce ze Žleb, baron Josef **Hrubý** z Jelení, velkostatkář z Červ. Peček, **Výborný**, rolník z Libenic, Frant. **Štěrba**, chemik z Peček, Fr. **Moravec**, rolník z Herálce, Ant. **Uher**, rolník z Vrbčan.

Po té vyvolával správce věznice pan Šusta zpravodaje novinářské, kteří usedali do připravených lavic dle pořádku předem ustanoveného. Za žurnalisty sedí ve 2 lavicích posluchači, mezi nimiž jest asi deset dam, a pokud skrovné místo dovoluje, vpuštěno bylo několik osob.

Předsedou senátu jest p. dvorní rada **Jězek** a votanty pp. radové **Pešek** a **Budecius** a náhradní soudcové rada **Křečan** a soudný sekretář **Tichý**. Zapisovatel je p. auskultant **Kotýk** a náhr. zapisovatel p. auskultant **Pošva**

* * *

Spis obžalovací.

C. k. zastupitelství státní v Hoře Kutné žaluje na

Leopolda Hilsnera.

dne 10. července 1876 v Polné z rodičů Jakuba a Marie Hilsnerových narozeného, israelitu, svobodného, bez zaměstnání, do Velikého Meziříčí příslušného, pro přestupek proti veřejným úkazům a opatřením dle § 320. lit. e tr. z. ustanoveného —

„že dne 29./3. 1899 okolo 6 hodin večer v lese „Březině“ u Polné společně s dosud neznámými pachateli proti Anežce Hružové, dceři vdovy Marie Hružové z Malé Věžnice, v úmyslu, aby ji usmrtil takovým způsobem jednal, že z toho pošla smrt její, že vražda spáchána byla způsobem potutelným, a že se takto dopustil zločinu úkladné vraždy, naznačeného v §§ 134. a 135. odst. 1. tr. z., trestného dle § 136. tr. z.

Hlavní přelíčení s obviněným, jenž dle § 180. odst. II. tr. ř. ve vyšetřovací vazbě po-

nechán budiž, odbyvejž se před c. k. krajským co porotním soudem v Hoře Kutné dle §§ 14., 51. tr. ř. a čl. VI. B 12 úvod. zák. k trestnímu řádu příslušným a buďtež k němu předvoláni:

I. jako znalci:

1. MUDr. Václav Michálek, soudní lékař v Polné.
2. MUDr. Alois Prokeš, soudní lékař v Polné.
3. Prof. Dr. Reinsberg, soudní lékař v Praze.
4. Doc. Dr. Slavík, soudní lékař v Praze.

II. jako svědci:

1. Marie Hružová, domkářka v Malé Věžnici.
2. Josef Novák, obchodník dobyt看em v Polné.
3. Blandina Prchalová, švadlena v Polné.
4. Petr Horáček, obuvník v Polné.
5. Kateřina Dvořáková, manželka obuvníka v Polné.
6. Antonín Dvořáček, truhlář v Polné.
7. Rudolf Leixner, zámečník v Polné.
8. Vincenc Zelinger, nádenník v Polné.
9. Václav Sobotka, krejčí v Polné.
10. Adolf Muzikář, malíř pokojů v Polné.
11. František Cink, povozník v Polné.
12. Josef Škareda, obuvník v Polné.
13. Marie Sobotková, manželka obuvníka v Polné.

14. Anastazie Pojmanová, mlékařka v Polné.
 15. Karel Kindl, obecní tajemník v Polné.
 16. Johanna Vomelova, manželka starosty v Malé Věžnici.
 17. Jan Mischinger, lesní hajný v Malé Věžnici.
 18. Adolf Filipenský, holič v Polné.
 19. František Korejtko, řiditel kůru v Polné.
 20. František Veselý, obuvnický pomocník v Polné.
 21. František Pařík, obuvnický pomocník v Polné.
 22. Josefa Vytlačilová, švadlena v Polné.
 23. Anna Reismanová v Polné.
 24. Josef Klenovec, četnický závodčí v Polné.
 25. Augustin Sedlák, městský radní v Polné.
 26. František Šic, obuvnický mistr v Polné.
 27. Františka Cermáková, manželka obuvníka v Polné.
 28. Josef Špaček, obchodník ve Velkém Meziříčí.
 29. Karel Fiala, kožešník ve Velkém Meziříčí.
 30. Anna Benešová, služebná v Blížnově.
 31. Hynek Beran, obchodní příručí v Blížnově.
 32. Marie Hilsnerova, posluhovačka v Blížnově.
- Dále se navrhuje, aby přečteny byly protokoly svědků: (vynechány).

Důvody:

Anežka Hružová, 19letá dcera vdovy Marie Hružové, domkářky v Malé Věžnici, vesnice to $\frac{3}{4}$ hodiny jihozápadně od města Polné vzdálené, chodila již předloni a loni a opět letos v měsíci březnu, a sice od 9./3. 1899 počínaje každodenně z Malé Věžnice do města Polné do šití k švadleně Blandině Prchalové, bydlící na konci židovského města, jen ob dům od domu čp. 11 v židovském městě vzdáleného.

Obyčejně vyšla z domova ráno po 7. hodině a přišla z večera okolo $\frac{1}{4}$ na 7. hod. zpět, ubírajíc se vždy toutéž cestou, která z Polné na konci židovského města vede přes potok, po několika minutách obrátí se na západ, paralelně s potokem až k posledním domkům „Žabokrty“ zvaným, odkud stoupá dosti příkře až k tak zvaným „Božím Mukám“, stojícím u vozové polní cesty, která vede z Polné k Malé Věžnici a odtud zase klesá jižním směrem v úvozu na jedné straně pole, po straně druhé lesem a lučinami ohraničeném dolů k malému potoku, přes kterýž vede lávka.

Odtud cesta ta opět příkře stoupá k lesu „Březině“ a vede po východním kraji Březiny v úvozu dosti hlubokém. Lesem samým cesta tato neprochází, nýbrž vede po jeho kraji a po-

užívá se úvozu hlavně jako cesty vozové, kdežto chodci používají raději břehu vysokého nad úvozem, těsně podél mladého stromoví lesního, dosti hustého.

Jak četnými svědky, zejména matkou Marií Hružovou, Blandinou Prchalovou, Annou Kocmanovou a Petrem Horáčkem zjištěno, přišla Anežka Hružová i ve středu dne 29. března 1899 ráno k švadleně Blandině Prchalové do šití, odkud ve 1/4 6. hod. z večera odešla, doprovázena jsouc až na roh ulice Jungmannovy, totiž ku koláři Vackovi, odkud cesta k Žabokrtům odbočuje, Annou Kocmanovou a viděna jsouc posledně as v 1/2 6. hod. z večera obuvníkem Petrem Horáčkem u jeho bytu u paní Kojdlové na Žabokrtch.

Anežka Hružová však téhož večera, totiž dne 29./3. 1899 více domů do Malé Věžnice nepřišla a domnívala se její matka, Marie Hružová, že pro chvatnou práci ji slečna Prchalová domů jíti nenechala; i když druhého dne, ve čtvrtek dne 30./3. 1899 v obyčejnou hodinu domů nepřišla, neměla Marie Hružová ještě žádnou starost, hlavně z té příčiny, že jí dcera řekla, že před svátky mají mnoho šití a že nemohou být hotovy, a domnívala se proto, že dcera Anežka i ve čtvrtek přes noc u Prchalové zůstala. V pátek ráno odebrala se Marie

Hružová do Polné pro košíček a tu teprv se dozvěděla u slečny Prchalové, že dcera její Anežka již ve středu v obyčejnou hodinu večerní domů šla a více do šití nepřišla. Tu teprv Marie Hružová dostala strach, že se dceři něco stalo, sháněla se po ní marně v Polné a vrátila se v poledne s pláčem domů do Malé Věžnice; když i tady ještě Anežku nenašla, poslala syna Jana, aby to ihned oznámil četnictvu a hned na to ještě v pátek četnictvo polenské s pomocí domácích lidí z Věžničky prohledali celý les Březinu, však teprv druhého dne, na Bílou sobotu — 1. dubna 1899 — před 9. hodinou ranní podařilo se četnictvu při podrobném prohledání lesa Březiny za přispění osadníků z Malé Věžnice a Dubroutova mrtvolu Anežky Hružové v hustém mládí a sice jen as 6 metrů od výše uvedeně stezky — nad úvozem po kraji lesa vedoucím — naléztí.

Učiněno ihned o tom oznámení okresnímu soudu v Polné a odebrala se ještě téhož dne v 9 hodin dopoledne soudní komise, vedena jsouc přednostou soudu c. k. zemského soudní radou Bedřichem Reichenbachem, se soudními lékaři polenskými MUDr. Václavem Michálkem a MUDr. Aloisem Prokešem na místo nalezené mrtvoly, kdež hned po jejím nalezení četnictvem opatření učiněno bylo, aby původu

stav, ve kterém mrtvola nalezena byla, změněn nebyl.

Soudní komise dostavivši se na místo činu, nalezla v největším houští v mládí na pokraji lesa Březiny, na úplně suchém místě, kolkolem stromky kol stojícími zcela ukrytou a uřezanými čtyřmi mladými smrčky přikrytou mrtvolu ženskou, obrácenou obličejem k zemi na břiše ležeti, kteráž hlavu položenou měla mezi oběma rukama. Kolem hlavy byla otočena košile krví zbrocená a sice jen horní část košile ženské, na tkaničku k zavázání.

Dolní část košile scházela a byla částečně odtržena, částečně odříznuta. Nad touto částí košile byla sukně kanafasová, červenomodře kostkovaná, též kolem hlavy otočená.

Na obou rukách nad lokty měla mrtvola oblečený kabátek šarkový, a pod tímto tak zv. jupičku spodní z polovlněné látky, červenočerně kostkovanou s bílými proužky. Na obou rukách nalézaly se kousky rukávů košile od polovice ramen navlečené, krví zbrocené, na pravé ruce utržené a na levé uříznuté. Ruce byly skříženy a na obou rukou se nalézaly červené vlněné nátepníčky. Ruka pravá ležela na vrchu levá dole a obě ruce byly zpuchlé, prsty v polo sevřeně. Zevnější rány na rukou neshledány

žádné. Tělo ostatní bylo úplně obnaženo, totiž celý trup a pak levá hýždě.

Tělo bylo do mírného oblouku směrem ku pravé straně zkřiveno, nohy ležely vedle sebe, v kolenech pak byly ohnuty v ostrém úhlu.

Další část těla byla přikryta kalhotami z červeného barchetu; pás u těchto kalhot byl z modrého barchetu, celý roztrhaný, na levé straně u pásu nalézala se tkanice, na druhé straně límce tkanička scházela.

Kalhoty sahaly až po kolena a na nohou měla mrtvola punčochy baviněné, červenofialově pruhované. Botky byly šněrovací, v dobrém stavu.

Při prohlížení mrtvoly shledáno od přítomných soudních lékařů více ran na hlavě a hlava vůbec celá krví zbrocená, vlasy spečené.

Pod mrtvolou nacházela se nepatrná louž krve, as jako dlaň veliká. Na místě, kde mrtvola ležela, byly nalezeny dva kameny krví zbrocené.

Na místě, kde mrtvola nalezena byla, byl v houští nalezen koš pletený, bílý, v němž se nalezal džbáněk hliněný, zelený, patrně od mléka; též byl v košíku odstřížek krysetu červeného.

Od místa, kde ležel košík, as 3 metry na pravo, v malém dolíku kolem as 3—4 metry

vysokými smrky obrostlém bylo nalezeno místo, kde bezpochyby vražda byla spáchána, neb v tomto dolíku byly zřejmě viděti známky zbrocené krvi, a sice na jednom místě ještě docela čerstvá krev. Místo zbrocené krvi bylo 25 cm. dlouhé a 15. cm. široké. — Kromě toho bylo viděti patrně, že zde leželo tělo nějaké a že v délce asi 1 metru a v šířce 60 cm. jest půda sem tam krví potřísněna.

Na místě samém byl nalezen papírový pytlíček kupecký z hnědého papíru, na hoření straně a v levém rohu krví zbrocený.

Též mastný odstřížek pocházející od „Narodní Politiky“, krví zbrocený. Dál nalezen, byl na místě tom kus plátna nového, velmi hrubého, 43 cm. dlouhého a 25 cm. širokého; plátno to jest krví zbroceno a zejména v prostředku jest místo zakrácené a tak složené, jako by někdo na tom plátně si byl utíral nůž; též shledány na místě, kde snad byl nůž otírán, vlasy ženské, dlouhé, přilepené na krví, barvy tmavozrzavé a sice téže barvy, jak na mrtvole byly shledány. Též shledány v tomto dolíku zbytky svázané tkaničky s uříznutým kouskem límce od kalhot mrtvoly; tkanička tato jest krví zbrocena. Dále se shledaly po stromkách visící nitě hrubé a přímo na místě

celá přadénka těch samých nití (cupování z košile).

Z těch na stromkách zavěšených nití, a sice na obou stranách k dolíku vedoucích bylo patrné, že oběť byla do tohoto dolíku zavlčena a že vlastně vražda zde byla spáchána.

U místa nejvíce krví zbroceného nalezen pod malým smrčkem provázek krví zbrocený, v prostřed jako překousnutý neb přetržený, a v tom místě, jakož i na konci nalézají se vlasy ženské toho druhu jako na mrtvole.

As 1½ m. od popsaného místa k jihu nalezena pod smrčkem as 4 m. vysokým prázdná tobolka z černé kůže.

Šest metrů od místa činu k východu pod malým, as 1½ m. vysokým smrčkem nalézaly se složené 2 šátky a sice jeden vlněný, velký, žlutý, který nese známky krve v jednom rohu a uprostřed; druhý šátek jest tibetový se zelenou půdou a květovaný.

As 5½ m. od místa, kde mrtvola ležela, nalezly se oddenky čtyř smrčků, od kterých byly uříznuty stromky, jimiž byla mrtvola přikryta; u těchto oddenků nalezena též tkanička bílá, uprostřed zavázaná.

Od místa, kde ležela mrtvola k severu na dálku 25 m. nalezeny pod smrčkem šaty, a sice jedna spodní sukně kanafasová, červeno-

modře kostkovaná, nová. Sukně tato jest na pravé straně a v zadu silně zablácena a háček u límce jest rozevřený, bezpochyby, jak byla sukně silně stržena. Druhá sukně je starší, kanafasová, červenomodře kostkovaná; sukně tato jest na levé straně v zadu krví potřísněna. Třetí sukně jest též kostkovaná a na pravé straně málo od bláta zablácená.

Na 30 m. směrem k západu v lese pod mechem ukryta byla nalezena sloupaná hůl jedlová, která jest na hoření okraji a též i uprostřed krví potřísněna a na horní části od úderu puklá. Uřízek této hole nalezen byl na to v neděli dne 2. dubna 1899 odpoledne při dalším prohledání v lese Březině hajným Janem Mischingrem a sice 605 kroků od místa, kde mrtvola Anežky Hružové byla nalezena, směrem k Malé Věžnici, také našel ve vůkolí odřezku as na třech místech ještě oškrabanou čerstvou kůru. Pařízek sám vyčníval ze země as 30 cm. a musel uříznut být silným a velmi ostrým nožem.

Naproti tomu místu, kde se jedlová hůl našla, nalezena pod mechem ukrytá zástěra červenobíle pruhovaná s límcem pruhovaným, o níž něhož na obou stranách jsou tkanice utrženy. V zabalené zástěře se našla obruba od košile uříznutá, 60 cm. dlouhá a nitě z té samé látky.

Jiná corpora delicti na místě a v okolí místa činu vzdor nejbedlivějšímu prohledání od soudní komise nalezena nebyla a byla po předsevzatém soudním místním ohledání ihned mrtvola, v níž Marie Hružová mrtvolu své dcery Anežky s určitostí poznala, s největší opatrností do rakev, na místo činu již dopravené, uložena a rakev s mrtvolou pak pod dozorem starosty polenského Rudolfa Sadila přímo do umrlčí komory na hřbitově Sv. Barbory v Polné dopravena a soudní pytvání mrtvoly zavražděné ještě na týž den o 3. hodině odpolední ustanoveno.

Marie Hružová poznala též v naduvedených, na rozličných místech v lese uschovaných částkách oděvu, jakož i v nalezeném košíku a peněženke majetek své zavražděné dcery Anežky a nebyly nalezené toliko ze šatstva, co tehdy Anežka Hružová na sobě měla, černé vlněné pletené rukavičky a jeden hladký bílý kapesní šátek, pak malý bílý růženec, jehož články pozůstávaly z bílého skla na drátkách a na němž byl malý stříbrný křížek s přibitým Spasitelem.

Při soudním pytvání mrtvoly Anežky Hružové ještě dne 1. dubna odpoledne polenskými MUDr. Michálkem a MUDr. Prokešem předsevzatém, zjištěny byly na mrtvole následující poranění:

1. na přední straně krku nachází se ohromná rána, táhnoucí se něco z prava z dola na přič šikmo nahoru na levo směrem k uchu. Rána pronikla veškeré měkké součásti až k páteři. Při skloněné hlavě v zad jest rána 8 cm. dlouhá, 5 cm. široká, okraje jsou ostré, nikterak krví podlité nebo zhmožděné.

Z rány na krku vyčnívají nad dolním okrajem poněkud přeříznuté chrupavky hrtanové.

2. Asi uprostřed krku na pravé straně od prostředku pravého konce rány u krku, táhne se úplně na přič krkem rýha strangulační po celé pravé straně krku až v zadu k páteři se táhnoucí. Rýha jest asi $\frac{1}{2}$ cm. široká, přímočárná, zaschlá, barvy hlavně v zadních partiích červenohnědá.

3. Na zevní straně nadloktí levého a sice v dolní polovině, táhne se skvrna barvy slabě fialové do zelena, šikmo z dola nahoru, asi 12 cm. dlouhá a 3 cm. široká, jeví se co podlitina krevní.

Taktéž na loktě téže ruky nachází se skvrna bledě-červeno-fialová.

4. Předloktí ruky levé jest něco zduřelé, hlavně na hřbetní, částečně i vnitřní a zevní ploše; počínaje asi 2 cm. od kloubu loketního dolů, kůže tmavočerveně zbarvená.

5. Na zevní a hřbetní straně prstence a

prstu prostředního, jeví se malé kožní exkoriace, docela povrchní, četné bez reakce; nadloktí ruky pravé jeví se taktéž různé strangulační rýhy, pocházející od oděvu. Předloktí ruky pravé jest také něco málo zduřelé, však o mnoho méně než ruky levé.

Pokožka však celého předloktí jest úplně bledá. Ruka pravá taktéž jako levá hlavně na hřbetní části zduřelá, pokožka do tmavo-červeno-fialova zbarvená, palec natažený, prsty mírně zakřivené, tytéž, jakož i dlaňová část ruky zaschlou krví zbrocené.

6. Na prostředním druhém kloubu malíčku jest tmavohnědě zaschlá povrchní odřenina v průměru asi $\frac{1}{2}$ cm.; taktéž i uprostřed zevního článku prostředního prstu na hřbetní straně hnědé, 1 cm. dlouhá, $\frac{1}{2}$ cm. široká.

jest zaschlá exkoriace podobná, barvy černobílé. Hřbetní plochy všech 4 prstů, hlavně na člancích druhých, jsou pokryty hojným množstvím malých exkoriací. Za nehty obou rukou neshledáno ničeho, kromě zaschlé krve.

8. Po odstranění spečených vlasů na hlavě shledáno, že na zadní a obou postranních částech hlavy nachází se osm (8) ran průběhu lineárního, různým směrem probíhajících, z nichž nejmenší jest asi $2\frac{1}{2}$ cm. a největší asi 6 cm. dlouhá. Rány jsou skorem úplně podobné

jedna druhé, takže možno s určitostí souditi, že byly způsobeny jedním a týmž nástrojem. Všechny sahají skrze měkké části jenom ke kosti lebeční. Okraje mají sice dosti ostré, ale přece zhmožděné a ne hladké; místy není tkáň úplně přerušena až ke kosti, nýbrž souvisí ještě dohromady malinkými přepážkami.

Hymen annulární, jemný, nejeví nikde žádného přerušení, pouze místy malými vroubky lemovaný, bledý, nikde nejevící nějakého ná-
silného porušení, zhmoždění neb jakéhosi zbarvení.

Na základě soudního ohledání a pytvání mrtvoly Anežky Hružové, podali pod nadjmenovaní soudní lékaři následující dobrozdání:

Za poranění smrtelné považujeme ránu řeznou na krku (čís. 1.)

Za poranění životu nebezpečné strangulační rýhu na krku (čís. 2.) a

rány na hlavě hlavně pro jich četnost a rozsáhlost (čís. 8.)

Za poranění lehké, poranění na levé ruce, na levém nadloktí (čís. 3.) a poranění na pravé ruce (čís. 6.)

Čís. 4. považujeme za zjev povstalý následkem stažení cév na rukou rukávy a šatem a tím způsobem přerušeni oběhu krevního v rukou.

Čís. 5. a 7. považujeme za poranění post-mortální, povstale vlečením mrtvoly a rozdrěním zevních ploch prstů, po drsné zemi, po připadě chrastí.

Za hlavní příčinu smrti pokládáme řeznou ránu na krku čís. 1., jejímž následkem bylo rychlé vykrvácení a porušení dýchání.

Toto poranění způsobeno bylo nástrojem ostrým a dosti silným, nejspíše silným nožem.

Smrt nastala následkem tohoto poranění.

Spáchaný čin již pro svou všeobecnou povahu stal se příčinou smrti.

Co se nalezených nástrojů týče, můžeme připustit s určitostí, že poranění na hlavě čís. 8 mohlo způsobeno býti ostrou hranou některého z velkých kamenů, nalezených poblíže mrtvoly. Poranění čís. 3. mohlo způsobeno býti holí, nalezenou poblíže mrtvoly.

Vražda vykonána byla se zvláštní ukrutností způsobem zákeřnickým.

Co do známek odporu, mohli bychom za tyto považovati pouze poranění na ruce pravé čís. 6.

Co se týče doby, po kterou mrtvola tam mohla až do nalezení býti, tu vzhledem k tomu, že mrtvola nalezena byla skoro mrazem stuhlá a úplně čerstvá, připouštíme možnost, že mrt-

vola tam ležeti mohla 2 $\frac{1}{2}$ dne, čili od té doby, kdy byla skutečně pohřbována.

K dané nám otázce též prohlašujeme, že jsme žádných známek smilného násilí na mrtvole nenalezli a tvrdíme, jak z ohledání zevního, tak z ohledání vnitřního s určitostí, že mrtvola Anežky Hružové skorem úplně vykrváčena byla a že stopy nalezené krve neodpovídaly množství krve, kterou bychom při takovém způsobu smrti v okolí mrtvoly s určitostí očekávat mohli.

Konečně vzhledem k okolnostem, jak řez na krku vykonán byl, musíme s určitostí za to míti, že řez na zavražděné vykonán byl obráceně obličejem k zemi; neboť jinak kdyby řez byl vykonán při poloze na zádech, muselo by okolí a stromky mocným proudem krve na všechny strany stříkajícím býti potřísněny, čehož jsme při důkladné prohlídce místa nenalezli, neboť místo krví potřísněné bylo rozsahu máleho a ohraničeného.

Již dle tohoto nálezu a dobrozdání soudních lékařů, jakož i z rozličných známek a stop při místním soudním ohledání zjištěných, nutno za to míti, nejen že Anežka Hružová zemřela smrtí násilnou a že vražda na ní spáchána byla způsobem zákeřnickým, nýbrž i že se na této úkladné vraždě účastnilo více osob.

Hned druhého dne po nalezení mrtvoly Anežky Hružové v lese Březině, tedy na Hod Boží velkonoční, počala se v Polné a v okolí šířiti pověst, že obviněný Leopold Hilsner as pachatelem této úkladné vraždy jest. Pověst ta opírala se hlavně o tu, četnými svědky zjištěnou okolnost, že Leopold Hilsner, který u své matky Marie Hilsnerové v domě čp. 11 v židovském městě v Polné bydlel, jsa bez stáležo zaměstnání, nejvíce se v lese Březině potuloval a při těchto svých potulkách Anežku Hružovou, když každodenně ráno z Malé Věžničky okrajem lesa Březiny do Polné do šití chodila a večer z Polné se toutéž cestou domů vracela, vídati a též dobře znáti musel, obzvláště, an švadlena Blandina Prchalová, ku kteréž Anežka Hružová každodenně do šití chodila, jen ob dům od domu čís. 11 v židovském městě bydlí.

Následkem pověsti této podniknul četnický závodčí Josef Klenovec s přispěním obecního radního Augusta Sedláka již na Boží Hod velikonoční před polednem a opět v úterý dne 4. dubna v bytu Leopolda Hilsnera, pokud se týče jeho matky Marie Hilsnerové v domě čp. 11 v židovském městě v Polné domovní prohlídku, která však zvláštního výsledku neměla; jelikož ale Leopold Hilsner tvrdil, že dne 29. a

30. března 1899 v lese Březině ani nebyl a tvrzení toto vzhledem k udáním více svědků nepravdivým býti se prokázalo, dodal přec strážmistr Klenovec ještě dne 4. dubna 1899 Leopolda Hilsnera co podezřelého okresnímu soudu v Polné, kde týž ještě téhož dne do prozatímní vazby vzat byl, obzvláště proto, že veřejné mínění v Polné a v okolí všeobecně jej co pachatele naznačovalo.

Veřejné mínění toto objevilo se zcela odvodněným, neboť průběhem přípravného vyšetřování, zavedeného proti Leopoldu Hilsnerovi pro zločin úkladné vraždy na Anežce Hružové dne 29. března 1899 večer v lese Březině spáchané, zjištěny byly četné a závažné okolnosti podezřívající, dle nichž Leopold Hilsner rozhodně podezřelým býti se jeví, že úkladnou vraždu tuto ve společnosti ještě s jinými, posud neznámými pachateli vykonal.

Především vychází ze seznání Marie Hružové, matky, a Josefa Nováka, spoluporučníka zavražděné Anežky Hružové, že Leopold Hilsner, ač týž tvrdí, že Anežku Hružovou ani neznal, ji před vraždou již stopoval a pronásledoval. Tak udává Josef Novák, že v době, kdy ležel místy ještě slabý sněh, jak myslí as 3 neb 4 neděle před velikonočními svátky, přiběhla k němu Anežka Hružová, když právě šel domů

a vyprávěla mu, že stále za ní šel Hilsner až po Kojdlovo stavení, t. j. po ono místo, kde cesta odbočuje k Božím Mukám; a na svědkovu otázku, kdo je ten Hilsner? že řekla: „je to takový ošklivý žid“ a dodala, „že je ševcem a že ji moc prohlíží a kdo ví, co prý na ni má.“

Poněvadž Anežka Hružová řekla, že se ho bojí, vyprovodil ji svědek podle lesa, až na konec mlází k potoku, tedy pod samou „Březinu“ a vrátil se teprv zpět, když nikoho za ní jít neviděl.

Též matka Marie Hružová seznala, že zavražděná Anežka si jí jednou v březnu b. r. a sice před svátkem Zvěstování Panny Marie na to stěžovala, že nějaký žid, kterého pojmenovala jménem, kteréž jméno ale zapoměla, jí si prohlížel, když šla kolem a sice od toho domu, kde šila, o něco doleji a že dodala, že ten žid, co na ni tak koukal, je vyučený ševcem, že nic nedělá a od čeho tedy prý je živ.

Pravdivost tohoto seznání jest podporována dalším udáním spoluporučníka Josefa Nováka, který dále seznal, že na svátek P. Marie, který byl na týden před velikonočními svátky, přišla k němu na náměstí v Polné Marie Hružová a říkala mu, aby na toho žida dal pozor, že prý holku Anežku pronásleduje, načež ještě dodala:

„jaký jsi to člověk, jsi tady ve městě a neznáš ho“, čímž mínila toho žida Hilsnera.

Přihlíželi se dále k tomu, že Leopold Hilsner, sám ještě dne 28. března b. r. u večer, tedy právě ten den před vraždou na Anežce Hružové spáchanou — procházejí se po náměstí polenském s děvčaty Josefou Vytlačilovou a Annou Reismanovou, těmto, jsa jimi tázán, co dělá jeho dřívější milenka (Anna Benešová) sdělil: „že má teď jinší holku ve Věžničce“ (jak se všeobecně Malé Věžnici říká) a že i obuvnický pomocník František Veselý, nejdůvěrnější to soudruh Leopolda Hilsnera seznal, že se mu zdá, že týž se také zmínil o té Hružové, co šije v židech u Prchalů — tak zajisté není pochybnosti, že Leopold Hilsner, byť to i popíral, zavražděnou Anežku Hružovou dobře znal, ano se o ni velmi zajímal, a ji sledoval. Okolnost tato při celkovém posuzování této trestní věci, jest velice závažná.

Poněvadž z předcházejícího jest zřejmo, že Leopold Hilsner Anežku Hružovou před vykonanou vraždou pozoroval a sledoval, jakož i vzhledem k okolnosti, že Leopold Hilsner od onoho domu, kamž Anežka Hružová již dřívější léta občas a od 9./3. b. r. každodenně do šití chodila, jen ob dům dále bydlel, bylo Leopoldu Hilsnerovi zajisté dobře známo, kdy Anežka

Hružová se večer z Polné domů vracela a kterou cestou se při tom ubírala.

V osudnou středu dne 29./3. 1899 opustila Anežka Hružová, která obyčejně teprv v 5 $\frac{1}{2}$ hodin večer od Blandiny Prchalové chodívala, tuto již o 5 $\frac{1}{4}$ hod. večer, poněvadž Prchalová pro ni tenkrát již žádné práce neměla.

Vyprovázena byla tenkrát kus cesty až na výše uvedenou odbočku k Žabokrtům Annou Kocmanovou a byla, jak již řečeno, posledně viděna v Žabokrtech as v 5 $\frac{1}{2}$ hod. obuvníkem Petrem Horáčkem.

Od místa, kde Anežka Hružová Petrem Horáčkem posledně viděna byla až k místu, kde mrtvoła její byla nalezena, a kde dle pozůstalých stop vražda spáchaná byla, jest toliko $\frac{1}{4}$ hodiny cesty, takže do 5 $\frac{3}{4}$ hodiny mohla dojíti v tato místa — totiž na pokraj lesa Březiny a sice na stezku nad úvozem těsně podle hustého mlází vedoucí, kde dle všech zjištěných okolností přepadena a malý kousek do houští toho lesa zavlečena byla. Poněvadž pak toho večera Anežka Hružová domů do Malé Věžničky se nevrátila, jak obyčejně okolo 6 $\frac{1}{4}$ hod. činila, nutno za to míti, že vražda na ni v mezidobí od 5 $\frac{3}{4}$ do 6 $\frac{1}{4}$ hodin — a sice v těch místech, kdež při místním soudním ohledání známky zbrocené krve nalezeny byly, spáchaná byla.

Jak již uvedeno, popírá Leopold Hilsner že by dne 29./3. 1899 vůbec a zvláště okolo 6. hodiny večerní v lese Březině — tedy na místě činu byl býval.

Avšak svědkyně Kateřina Dvořáková, která vídala Hilsnera okolo svého bytu každodenně do Březiny jíti, dosvědčuje, že ve středu dne 29./3. b. r. as o 10 $\frac{1}{2}$ hod. dopoledne již viděla Hilsnera v zelenavém všedním šatě směrem od lesa Březiny ke Kojdlovu stavení přicházeti.

Dále jest výpověď svědků Antonína Dvořáčka, Rudolfa Leixnera, Vincence Zelingra a Václava Sobotky, kteří dne 29./3. 1899 odpoledne na Svatokateřinském kopci pod hřbitovněm zdí v karty hráli, že k těmto hráčům as ke 2. hodině přišel Leopold Hilsner a vyzval je, aby s ním šli do lesa Březiny, kterémužto vyzvání ale jmenovaní hráči nevyhověli, načež as za hodinu se Leopold Hilsner Brukovým hájem směrem k lesu Březině vzdálil.

Leopold Hilsner doznává sice, že skutečně dne 29./3. 1899 as ke druhé hodině odpolední na Svatokateřinský kopec přišel a tam nadjmenované své soudruhy zastihl; popírá však, že by je byl vyzval, aby s ním šli do lesa Březiny a že by se byl tenkrát směrem od nich uvedeným k Březině byl vzdálil, a tvrdí, že tenkrát

přímo okolo háječku pod hřbitovem, pak panským pivovárem a přes „Kandii“ na náměstí do Polné se vrátil.

Z výpovědi svědka Adolfa Muzikáře sice vychází, že Leopold Hilsner skutečně téhož odpoledne se do Polné byl vrátil, neb svědek tento viděl 29. března 1899 mezi 4 $\frac{1}{2}$ a 5. hodinou odpoledne Leopolda Hilsnera Horní Bránou od náměstí v Polné kolem obchodu pí. Vladíkové jíti, kde zrovna maloval; Hilsner tenkrát však již nebyl v lepších tmavomodrých šatech, v jakých byl téhož odpoledne od svých soudruhů na Sv.-Kateřinském kopci viděn, nýbrž byl oblečen ve všední šedý šat, takže se svědek ještě divil, že židé již nemají svátky.

Poněkud později téhož odpoledne a sice asi 10 minut po 5. hodině byl Leopold Hilsner viděn v týchž všedních šatech svědkem Františkem Cinkem a Josefem Škaredou, jak ve společnosti ještě dvou cizích neznámých výrostků na konci židovského města téměř skokem směrem dolů k lávkám, odkud cesta k lesu Březině vede, uháněl, a jest v tomto směru udání povozníka Františka Cinka velice důležitým.

Dle seznání tohoto svědka vezl týž dne 29./3. 1899 odpoledne Kateřině Pojmanové z Polné slámu a přijel na náměstí polenské, když

bilo právě na věži 5 hodin odpoledne; a poněvaď dům, kde bydlí paní Pojmanová jest jen malý kousek od náměstí vzdálen, a sice v malé uličce, kudy se nejvíce chodí dolů k lávkám, mohlo nejvýš 10 minut po 5. hodině odpoledne býti, když se slámou do naduvedené malé uličky přijel. V tom viděl běžeti takřka skokem napřed Leopolda Hilsnera, kterého dobře zná, a za ním v patách dva neznámé výrostky. Jeden z těchto výrostků strkal právě nějaký podlouhý balíček do kapsy vnitřní svého kabátu; musel mít něco dlouhého, úzkého zabaleno v papíru.

Hilsner, když přišel k povozu slámou naloženému, ještě řekl k svým dvěma soudruhům: „dejte to z huby, mohli bysme za to dostat přes hubu.“ Hilsner totiž i ti dva výrostci měli každý zapálenou cigaretu v ústech.

Vzhledem k těmto udáním svědeckým, zejména Frant. Clnka a Josefa Škaredy, pak Marie Sobotkové, jest odůvodněné podezření, že obviněný Leop. Hilsner v čas spáchané vraždy, která dle naduvedeného dne 29/3 1899 kolem 6. hodiny večerní vykonána byla, na místě činu se nacházel.

Leop. Hilsner popírá sice pravdivost seznání výše uvedených svědků a uvádí, že se František Cink a Josef Škareda v datu mýlí.

By pak »alibi« své prokázal, uvádí, že 29/3 b. r. odpoledne, když se po 3. hodině z Kateřinského kopce do Polné byl vrátil, od té chvíle až 6¹/₂ hodin večer po náměstí polenském se procházel a v 6¹/₂ hodin se do synagogy odebral; krátce po tom, když téhož odpoledne na náměstí přišel, dostavil prý se tam také Vincenc Zelinger, s kterým pak po náměstí chodil; se Zelingrem přišli tenkrát k jedné síni na té straně, co je Doležalova trafika, kde sešli se ještě s Antonínem Dvořáčkem a Rudolfem Leixnerem; prvnější dostal prý právě od obce novou pracovní knížku, ukazoval jim ji a říkal, že pojedou do Solnohradu pracovat do cihelny; odtud šli prý všichni společně vzhůru k náměstí, kde se jim Zelinger ztratil.

O něco později mluvil prý u židovské brány se studujícím Maxem Brettisem a Hugonem Friedem a to už táhlo na 6 hodinu; v 6¹/₂ hod. šel pak do synagogy, kde měli svátky a byl tam do 7mi hodin večer přes celou pobožnost, což prý mu kantor Ludvík Steiner, kostelník Alexandr Bosel a obchodník Jakub Lustig dosvědčiti mohou.

Avšak nejen že žádný z naduvedených osob Leopoldu Hilsnerovi jím tvrzené »alibi« prokázati s to nebyl, dotvrzují opáčně Vincenc Zelinger, Rudolf Leixner a Anlonín Dvořáček

s určitostí, že od té doby co Leop. Hilsner dne 29/3 1899 odpoledne na Kateřinském kopci je byl opustil, jej téhož dne více neviděli,

Antonín Dvořáček zejména též udal, že dne 29/3 1899 odpoledne Hilsnerovi ani svou novou pracovní knížku ukazovati nemohl, poněvač si tuto knížku teprv 2 dni na to totiž 31/3 1899 na obecním úřadě v Polné vyzdvihl. Totéž dotvrzuje obecní tajemník Karel Kindl, který nahlédnuv v úřední zápisky o vydání pracovních knížek, udává, že Antonínovi Dvořáčkovi nová pracovní knížka pod č. 100 teprv dne 31/3 1899 vydána byla.

Leop. Hilsner tedy nejen tvrzené své »alibi« nedokázal, naopak seznáním výše uvedených svědků prokázáno jest, že udání jeho v tomto směru na pravdě nespočívají.

Velmi podezřelou jest další okolnost, že Leop. Hilsner dne 29/3 1899 opětně svoje šatstvo měnil; neboť, jak již výše uvedeno, byl dne 29/3 1899 dopoledne viděn Kateř. Dvořákovou a též jejím synem Antonínem Dvořákem v zelenavém šatě jíti od Božích Muk směrem od Březiny přes pastviště do města. Odpoledne téhož dne na Svatokateřinském kopci měl dle vlastního doznání a seznání jeho soudruhů, kteří tam v karty hrály, lepší tmavomodré šaty; a téhož odpoledne k páté hodině

byl opět viděn svědky Adolfem Muzikářem a Františkem Cinkem ve všedních šedých šatech.

Přes toto určité seznání svědků tvrdí Leop. Hilsner, že dne 29/3 1899 po celý den jen v lepších tmavomodrých šatech chodil a po celý ten den šatů svých neměnil; obzvláště ale popíral zatvrzele, že by byl v držení šedivých kalhot byl býval.

Veledůležitým jest dále seznání svědkyně Johanny Vomelové, manželky obecního starosty v Malé Věžnici.

Svědkyně tato byla dne 29/3 v Polné nakupovat a nastoupila as ve 4³/₄ hod. na večer svou zpáteční cestu z Polné do Malé Věžnice; šla obvyklou cestou vozovou z Polné kolem lesa Březiny do Malé Věžnice; jsouc churavá, šla jen pomalu, tak že uplynulo as půl hodiny, než přibyla k místu, kde byla nalezena mrtvola. Anežky Hrůzové, cdtud šla pěšinkou podél vozové cesty až k místu, kde se končí les Březina; když byla as na poloviční cestě a šla právě na samém kraji lesa, zaslechla pojednou v houštině za sebou šramot, jakoby někdo pádil skokem skrz les; ulekla se a obrátivši se v tu stranu, spatřila za sebou asi na 4 kroky člověka, který držel v ruce oloupanou bílou hůl. Svědkyně trhla sebou leknutím a ten

neznámý člověk také sebou škulbl, stát ale nezůstal, nýbrž udělal veliký skok z břízků na dolní vozni cestu a odtud zase velký krok na protější pěšinu, která jde podél pole; běžel po té pěšině kus ku předu, při čemž házel tělem, — »tělo se mu jen houpalo a nadhazovalo« — a tu hůl bílou oloupanou držel vejpůlky v pravé ruce a rukou tou házel rychle do předu do zadu; několika kroky předběhl svědkyni, pohlédl ji bystře do obličeje, tak že oči sklopila a jej slovy: dobré odpoledne, kam jdete?« pozdravila, načež člověk ten něco zamumlal, jako: »tu je smrč, já jdu na tu smrč« a zmizel svědkyni opět v houští lesa.

Svědkyně v leknutí se mu dobře do obličeje ani nepodívala a udává jen, že ten muž byl as 20letý, že měl šedivý stejný šat, postavy že byl dosti velké, silné, v obličeji že byl plný, měl zdravou barvu a byl bez vousů neb jestli nějaké měl, že byly nepatrné.

Při konfrontaci s Leop. Hilsnerem Johanna Vomelová sice totožnost osoby Hilsnera s oním neznámým člověkem s úplnou určitostí potvrditi s to nebyla, poukazujíc k tomu, že v tom leknutí si obličeje toho neznámého muže dobře povšimnouti nemohla; avšak svědkyně tato přece seznala, že by se postava Hilsnera na něj hodila, rovněž to nápadné pohybování

tělem. »Také výška, ta rovnost a stíhlost těla, to vše že pasuje,« — že Hilsner je tomu neznámému muži velice podoben, a byt by na to přísahati nemohla, tak že je přece, jakoby to byl on; rovněž svědkyně seznala že na místě činu nalezena bílá oloupaná hůl se holi onoho neznámého člověka velmi podobá, že byla zrovna tak bílá, tak dlouhá a tak sříznutá.

Z výpovědi dalších svědků, zejména Adolfa Filipenského a ředitele kůru Frant., Korejtky vychází pak na jevo, že Leopold Hilsner má zcela zvláštní nápadnou chůzi, že se mu tělo při chůzi semtam houpá a že jest jeho zvykem hůl držet v půli a jí tak házeti, jak vše Johanna Vomelová o onom neznámém muži vypravuje.

Byt by tedy i svědkyně tato s úplnou určitostí totožnost osoby onoho neznámého muže s Leopoldem Hilsnerem potvrditi nemohla, přece už vzhledem k tomu, že dle jejího seznání Hilsner onomu muži velice jest podoben, ano že jest celý jakoby to on byl, a že pohyby těla, držení hole a házení holi zrovna tak líčí, jak to zcela zvláštním zvykem Hilsnerovým jest, lze s důvodem za to míti, že Leop. Hilsner oním mužem jest, kterýž se tenkrát skokem z lesa na Johannu Vomelovou ze zadu vyřítíl, považuje ji od zadu a z dálky

za Anežku Hružovou obzvláště, ana Johanna Vomelová s Anežkou Hružovou stejnou výšku měla a podobné sukně nosila.

Tím se vysvětluje, proč se zarazil, když se naň Johanna Vomelová obrátila a on viděl, že ona není tou, kterou hledal a již déle stopoval. Přesvědčení toto vyslovila svědkyně sama ihned, jakmile vražda na jevo vyšla.

Že ale onen muž pachatelem neb aspoň spolupachatelem úkladné vraždy na Anežce Hružové, krátce na to jen okolo 800 kroků nížeji spáchané byl, o tom dle vyšetřeného stavu věci nestává té nejmenší pochybnosti, obzvláště, přihlíží-li se k tomu, že ona bílá oloupaná hůl, kterou ten neznámý muž tenkrát v ruce držel, zakrácená nedaleko místa spáchané vraždy nalezena byla.

Jak již výše uvedeno a prokázáno bylo, měnil Leop. Hilsner dne 29. března 1899 v den spáchané vraždy opětně svůj oblek a jest nápadné, že téhož dne odpoledne okolo 2. hodiny na kateřinský kopec v lepších tmavomodrých šatech přišel a téhož odpoledne okolo 5. hodiny již ve špatnějších šedých šatech viděn byl.

Okolnost ta jest tím nápadnější, přihlíží-li se k tomu, že Hilsner dle svého tvrzení téhož dne večer do synagogy jíti chtěl, an

v ten den židé ještě svátky měli a proč tedy, když již odpoledne se do lepších tmavomodrých šatů oblékl, k večeru se do všedních šedých šatů převlékl, an do synagogy by přec byl v lepších a ne špatných šatech šel.

Leopold Hilsner sice popírá, že by ve středu dne 29. března 1899 šaty své byl měnil a tvrdí, že po celý onen den jen v lepších tmavomodrých šatech chodil, a že ani žádný šedý oblek nemá.

Avšak svědek Frant. Cink výslovně potvrzuje, že dne 29. března 1899 po 5. hodině večerní Hilsnera v šedých šatech z Polné směrem k lesu Březině uháněti viděl a též svědkyně Johanna Vomelová seznala, že onen neznámý muž, který dne 29. března 1899 před 6. hodinou na ni v lese Březině vystoupil, měl šedé šaty. Z výpovědi četnického strážmistra Josefa Klenovce a radního Augustina Sedláka také vychází, že když jmenovaní dne 2. dubna 1899, to jest hned ten den po nalezení mrtvoly Anežky Hružové v bytu Leop. Hilsnera, pokud se týče v bytě jeho matky Marie Hilsnerové domovní prohlídku konali, mezi šatstvem Hilsnerovým se též pár starých šedivých kalhot našel, které kalhoty však tenkrát zabaveny nebyly.

Při soudní domovní prohlídce dne 13. dubna 1899 v bytu Leop. Hilsnera, vlastně

jeho matky Marie Hilsnerové v Polně, jakož i při opětné soudní prohlídce dne 14. dubna 1899 v novém jejím bytě ve Velkém Meziříčí, kamž se zatím přestěhovala, nalezeno a odebráno bylo veškeré šatstvo Leop. Hilsnera, obzvláště nalezena v jedné truhle, v níž složeny byly toliko šaty Marie Hilsnerové a sice pod jejími šaty našedivělá vesta, o níž Marie Hilsnerová seznala, že patří též jejímu synu Leopoldu.

Šedivých kalhot stejné látky jako ta vesta, ani při nejpodrobnějším prohledání všech místností a schránek, obzvláště též cestovního kufříku Loop. Hilsnera však nenalezeno.

Teprv když Moric Hilsner, který u obuvnického mistra Frant. Šice v Polně v učení byl a tomuto svému mistru dne 29. března 1899 ráno prý řekl, že u nich měli žida na noc a že se proto nemohl umýt — při svém výslechu dne 26. dubna také vypověděl, že Polda (bratr Leopold) má bělavé, vlastně spíše šedivé kalhoty, které dostal od paní Hitschmanové z Náchoda už před 2 lety, a že kalhoty tyto uloženy jsou v jednom kufru, uschovaném ve starém židovském kostele (Altneuschule ve Val. Meziříčí, byla ihned opětná domovní prohlídka v bytu Marie Hilsnerové ve Vel. Meziříčí a též v naznačené staré synagoze nařízena a dne 27. dubna 1899 vyko-

nána. Při ní nalezeny byly skutečně v jednom kufříku uschovaném ve staré synagoze našedivělé kalhoty z téže látky jako vesta při první domovní prohlídce v kufru mezi šatstvem Marie Hilsnerové objevené, o nichž Marie Hilsnerová udala, že je syn Leopold as před třemi roky od paní Hitschmanové z Náchoda, manželky bývalého rabína, darem obdržel.

Jak z protokolu při této domovní prohlídce sepsaného, jakož i z výpovědi Karla Fialy a Josefa Špačka, soudních svědků při této domovní prohlídce přítomných, vychází, nalezeny byly kalhoty ty v malém kufříku uprostřed mezi ženskými šaty a bylo na kalhotách těch na několika místech viděti hnědé rezavé skvrny, z nichž zvláště jedna na pravé nohavici i na rubu látky byla patrná; hmatem zjištěna též na kalhotech těch blíže příklopce značná vlhkost, ačkoliv jinde byly suché, obzvláště poslední knoflík dole v příklopci byl zelenavou »plísni« (plistou) pokryt a okolí jeho značně vlhké, kdežto ostatní knoflíky byly suché a lesklé.

Jmenovaný již Josef Špaček, který po 30 roků v továrně na sukna pracoval, dokládá z vlastní zkušenosti, že látka oněch kalhot může se snadno práti, aniž by se barva znatelně změnila.

Za příčinou podezřelých skvrn na oněch

kalhotech vzdor zaprání znatelných, byly kalhoty ty ihned do Prahy soudním zalcům zaslány. Tamní soudní lékaři prof. Dr. Reinsberg a Doc. Dr. Slavík po makroskopickém, mikroskopickém, chemickém a spektroskopickém vyšetření skvrn těchto, podali konečný posudek, že z nálezu jest s největší pravděpodobností souditi, že shledané skvrny jsou od krve a podle velikosti izolovaných elementů od krve lidské.

Z té okolnosti, že v povrchních částkách látky nebylo lze tyto elementy konstatovati, ale jen v roztrášených vláknech v hlubších partiích jest za to míti, že byly skvrny vodou čištěny; tato okolnost jest také příčinou, že nelze spektroskopicky haemoglobin dokázati a hlati haemim naléztí.

Veledůležitým nálezem a dobrozdáním tímto lze si vysvětliti, proč Leopold Hilsner i jeho matka Marie Hilsnerová právě tyto kalhoty tak pečlivě ukrývali a držení této části Hilsnerova oděvu tak houževnatě popírali; avšak po nalezení těchto kalhot i Leop. Hilsner sám přiznati musel, že jsou to kalhoty jeho a toliko se tím omlouvati hledí, že kalhoty tyto letošního roku již na sobě neměl, nýbrž že je nosil naposledy ~~ve~~ ^{ve} ~~ženského~~ ^{ženského} roku při práci na nádraží ve Žďáře a tvrdí, že ty, na jeho kalhotech nalezené skvrny nepocházejí od

krve, nýbrž asi od toho, jak při stavbě nosil cihly; že on sám nikdy ničím se nezakrvavěl a sám se nikdy nezranil; když přišel ze Žďáru z práce domů, že zabalil pracovní šaty a mezi nimi také ty kalhoty do modré zástěry a později, že to vše uložil do svého kufru.

Bylo již zjištěno výslechem Mathildy Hitschmanové, Leop. Hitschmana, Josefa Řeháka a Jana Zvoníčka, že Leopold Hilsner ony šedé kalhoty a k nim náležející vestu stejné látky dostal před dvěma lety od Mathildy Hitschmanové z Náchoda, jak byla Marie Hilsnerová udala a že kalhoty ty dříve náležely synu Mathildy Hitschmanové, továrníku Leop. Hitschmanovi v Náchodě.

Tento s úplnou určitostí se též vyslovil, že jím odložené a Leop. Hilsnerovi darované kalhoty nejvýše skvrny od prachu, po případě od jídla, od oleje neb od inkoustu míti mohly, že však nikdy zakrvavěny nebyly a že zejména na nich nebyly žádné tak velké skvrny, jak byly nyní na kalhotech těch patrný; že pokud kalhoty ty nosil, se svědek nikdy neporanil a nekrvácel.

Vzhledem ke všem těmto zjištěným okolnostem, zvláště pak k nálezům a posudku nadjmenovaných soudních zalců jest zajisté nutné a důvodné podezření, že zaprané skvrny lidské krve na kalhotech Hilsnerových nalezené,

s úkladnou vraždou na Anežce Hřůzové spáchanou v bezprostředním spojení stojí a že Leop. Hilsner kalhoty ty si při vykonání oné vraždy zakrvavěl, že tedy pachatelem neb aspoň spolupachatelem oné úkladné vraždy jest.

Z výpovědí svědků Frant. Veselého, Frt. Pařika a Josefy Vytačilové ostatně též na jevo vyšlo, že Leop. Hilsner již delší čas velký, se stěnkou as 40 cm. dlouhý, as 3 cm. široký, lesklý a velmi ostrý nůž, v náprsní kapse při sobě nosil; o tomto noži seznala zejména švadlena Josefa Vytačilová, že ještě v úterý dne 28. března 1899 již pozdě z večera, tedy zrovna na ten den před vraždou, u Viktorínovy uličky u hostince pana Culky potkala Leop. Hilsnera, který se jí tázal, zdali se nebojí, načež odpověděla, že ne a opáčila otázku, zdali on se nebojí; Hilsner na to odpověděl, že se nebojí, že má ochránce při sobě a vytáhl při tom z vnitřní kapsy náprsní velký nůž s kostěnou stěnkou, čepel však jen z části povytáhl a čepel ta byla velice lesklá; při světle blízké lucerny uliční zdálo se svědkyni, že nůž ten byl v nějakém koženém pouzdře, pouzdro však nevytáhl, jen z části z kapsy vyčnívalo.

Leop. H. přiznává toliko, že malý zavírák mřval, že by však též dlouhý velký nůž v koženém pouzdře ve vnitřní kapse svého kabátu při sobě nosil, popírá, ač okolnost tato třemi

nevadnými svědky prokázána jest. Týž nepopírá pouze spáchaní vraždy vůbec, nýbrž i vše, co by jen poněkud proti němu v tomto směru svědčilo, byť by jednotlivé jej podezřívající okolnosti i několika svědky úplně prokázány byly.

Dle toho, co posud uvedeno, jest naprosto zjištěno a nelze o tom nijak pochybovati, že vražda na Anežce Hřůzové spáchaná byla ve středu dne 29. března 1899 mezi 5¹/₄ a 6¹/₄ hod. večerní — tedy kolem 6ti hodin večer na pokraji lesa Březiny v místě, kde při soudním místním ohledání v malém dolíku ještě známky čerstvé vyroněné krve nalezeny byly. Strangulační rýha, která na mrtvole na krku na pravé straně znatelná byla, nasvědčuje tomu, že Anežce Hřůzové jdoucí stezkou nad úvozem těsně vedle lesního houští, náhle zákeřnickým způsobem oprátka nebo klička z provázku, jehož část na místě činu se našla, přes hlavu hozena byla. Při tom, když ruce k obraně do výšky zdvihla, byla jí as ona na zevní straně levého předloktí zjevná krevní podlitina způsobena, neboť toliko toto poranění stalo se holí a mohlo onou bílou oloupanou holí, poblíže místa činu nalezenou, způsobeno býti dle dobrozdání lékařského.

Osm krvavých ran na hlavě dle lékařského dobrozdání týmž kamenem způsobených

jsou dokladem, že Anežka Hružová byla pachateli dříve omráčena. Potom byla as 6 metrů hlouběji do lesa zavlčena, kdež ji teprv pachatelé krk podřízli a onu děsnou řeznou ránu na krku způsobili, která rychlým vykrvácením a porušením dýchání smrt v zápětí měla.

S jakým chvatem pachatelé si při této úkladné vraždě počínali, jest viděti z toho, že chybící dolní část košile od horní na jedné straně násilně utržena a na druhé odříznuta byla; rovněž, že na obou rukou se nalézající kousky rukávů od košile na pravé ruce utrženy a na levé uříznuty byly.

Již celkový způsob, kterým vražda vykonána byla — obzvláště však toto násilné částečné utržení a částečné uříznutí spodnic a rukávů košile, zajisté nasvědčuje tomu, že se na vraždě více osob účastnilo, k čemuž poukazuje i ta další skutečnost, že, jak výše uvedeno, svědčí František Cink a Josef Škarda dne 29. března 1899 po 5. hod. večerní Leop. H. ještě s dvěma společníky směrem k lesu Březině, tedy k místu činu uháněti viděli.

Osobnost těchto dvou druhů Hilsnerových bohužel posud zjištěna býti nemohla, ačkoliv v tom směru konáno pátrání všestranné a zevrubné.

Naproti tomu jeví se L. H. z vraždy na Anežce Hružové spáchané nutně podezřelým

na základě dosud vyšetřených a zjištěných okolností hlavně: že se o Anežku Hružovou již před vraždou zajímal a ji sledoval, takže mu dobře známo bylo, kterou hodinu a kterou cestou se táž z večera po šití od Blandiny Prchalové z Polné zpět domů do Malé Věžničky vracela —

že v den spáchání vraždy a sice jen krátkou dobu před tím, než vražda vykonána byla, viděn byl, jak ve společnosti dvou soudruhů z Polné směrem k lesu Březině rychlým krokem uháněl, jakož i že krátce po vykonání vraždy opět viděn byl opačným směrem od lesa »Březiny« k Polné zpět se ubíratí —

že své »alibi« v čas spáchané vraždy nejen neprokázal, nýbrž i pravý opak dotyčných jeho udání a tvrzení svědky prokázán jest —

že v den spáchané vraždy vícekrátě svůj šat měnil, a což obzvláště podezřelé jest, že odpoledne do lepších tmavomodrých šatů se oblékl, k večeru však opět z nich se svlékl a obnošený šedý oblek na se vzal, ačkoliv dle tvrzení svého k večerním bohoslužbám do synagogy jíti chtěl —

že při sobě v koženém pouzdru veliký ostrý nůž nosíval a že nůž ten i ještě den před spáchanou vraždou u něho viděn byl —

že totožnost Leop. H. s mužem, který zcela krátce před vraždou na Johannu Vome-

lovou v lese Březině vystoupil, dle všech zjištěných okolností spolupachatelem vraždy jest, hledě k udání Johanny Vomelové a svědků Frant. Korejtky a Adolfa Filipenského s důvodem zcela oprávněným předpokládati lze —

že nejen spáchání vraždy samé, nýbrž i všechny jednotlivé okolnosti, které naň jakožto pachatele poukazují, zatvrzele popírá, byť by i okolnosti tyto četnými svědky nadevší pochybnost zjištěny byly —

že popíral i držení šedivého obleku, v kterémž jej Frant. Cink krátce před spáchanou vraždou k lesu Březině uháněti viděl a jaký dle seznání svědkyně Johanny Vomelové též onen muž, který tenkrát z lesa na ni vystoupil, na sobě měl —

že zvláště houževnatě popíral, že by měl šedivé kalhoty, ač po nalezení jich sám připustiti musel, že jsou to kalhoty jeho, tvrdě, že je pouze do lonské zimy nosil —

že právě tyto kalhoty nikoliv v bytu Marie Hilsnerové, kde se našlo veškeré ostatní šatstvo L. Hilsnera, nýbrž ve staré synagoze ve Velkém Meziříčí v jednom kufří mezi šatstvem Marie Hilsnerové dobře ukryté nalezeny byly —

že na těchto kalhotách nalezeny byly velice záhadné zaprané skvrny, které dle ná-

lezu a dobrozdání soudních znalců s největší pravděpodobností pocházejí od krve lidské.

Přihlíží-li se konečně k tomu, že i chování L. H. po spáchané vraždě — ještě než do vazby vzat byl — jej velice podezřívá, jak z výpovědí četných svědků zvláště: Fr. Veseleho, Hynka Berana, Frant. Neubauera, Karla Klusáčka a četnického závodčího Josefa Klenovce na jevo vychází, —

že týž dosti pestrá minulost má a již co obuvnický učeň u žádného mistra delší čas nevydržel, řemeslu tomu se ani nevyučil a vůbec každé práce vždy se štítil,

že proti ženskému pohlaví si velice drze a směle počínal ano i své dřívější milence Anně Benešové, když mu po vůli jíti nechtěla, smrti vyhrožoval. —

že dle úředního vysvědčení o jeho mravech a majetku Leop. H. zcela špatných mravů jest a nechvalné pověsti požívá, jen zahálečství se oddává a jiné práce sobě nehledí, pořád jen co pobuda se potuluje a od své matky Marie H. podpory požaduje, ačkoliv ona sama almužnami svých souvěrců vydržována jest, —

může se obviněný L. H. považovati za schopna skutku jemu žalobou za vinu kladeného a proto vše jest žaloba naň pro zločin úkladné vraždy vedle § 134. a 135. odst. 1. tr. z. podaná zcela odůvodněnou, obzvláště

když i po delším pozorování zdejšími soudními lékaři uznán byl duševně zdravým a úplně příčetným.

Předseda. Obžalovaný, slyšel jste obžalobu? Přiznáváte se k vině?

Hilsner. Já jsem nevinný.

Předseda. Slyšel jste všechny důvody, které se proti Vám uvádějí; odpovězte tedy na ně!

Hilsner. Sl. p. s. s., dne 29. 3. odpoledne o 1. hodině jsem šel na Kateřinský kopec.

Předseda. Kde jste byl ráno?

Hilsner. Ráno jsem byl doma a pak jsem chodil po městě.

Předseda. A co jste pak dělal?

Hilsner. Pak jsem šel domů, a odpoledne jako každý den šel jsem i dne 29. 3. 99. na kateřinský kopec a to přišel jsem nahoru ke hřbitovu, kde stavěli p. starému Volencovi krytbu a šel jsem se na to dívat. Bylo tam také několik kamarádů, jako Antonín Dvořáček, Rudoh Leixner a ten Zelingner a hráli karty. Já jsem karty nehrál, jenom jsem u nich seděl. To bylo po 3. hod. Já jsem jim povídal, že půjdu domů k městu, nikoliv do Březiny, že půjdu k městu. Kamarádi se k tomu neměli, hráli v karty furt, tak jsem šel směrem Háječ-

kem kolem Březiny, ale do Březiny jsem nešel. Šel jsem Brukovým hájkem.

Předseda. To jste se tedy musel stočiti.

Hilsner. Šel jsem k Březině, ale ne do Březiny a pak jsem se stočil.

Předseda. Šel jste tedy po druhé straně kateřinského kopce.

Hilsner. Slavná poroto, slavný soude! Ke kateřinskému kopci se může také jít z druhé strany a potom do města. Na to, když jsem přišel do města, sešel jsem se se Zelingrem.

Jestliže zapírá, že se mnou nešel, to není pravda, on se mnou šel odpoledne po rynku kolem 4—4½ hod.

Když jsem přišel na náměstí, tak jsem tam chodil do 6 hod. Oni vypravovali, že se mnou chodil,

Anton Dvořáček, Leixner a to jsem zapíral proto, že Dvořáček měl vybranou knížku již 31./3, to jsem se musel mýlit, poněvadž ji měl vybranou již 31./3. To bylo v pátek.

Předseda. Vy jste to tvrdil, že jste chodil se Zelingrem, Leixnerem a tím Dvořáčkem.

Hilsner. Slavná poroto, slavný soude! se Zelingrem jsem chodil.

Předseda. Vy jste povídal, že jste chodil s ostatními.

Hilsner. To jsem se mýlil, protože tu knížku měl vybranou již 31.

Předseda. Vy jste říkal že 29.

Hilsner. To jsem se mýlil. Na to když jsem přišel ke dvoru, byl tam Max Brettisch a Hugo Fried. M. Brettisch jest z Polné. Student Hugo Fried je v obchodě v Brně, a byli o těch našich svátcích v Polné. Když jsem povídal, že půjdu z židovského kostela, tak jsem šel k žid. bráně, jak se chodí k žid. městu. Tu u žid. kostela stálo několik židů: známý kantor Steiner, Lustig obchodník a Alexander kostelník. Když byli v hovoření, stál jsem u nich. Když se šlo do kostela . . . u nás jest zapotřebí, když jsou velké svátky, aby jich bylo nejméně 10 a protože jich tam bylo víc než 10, tak jsem tam chvíli byl, ale nebyl jsem tam dlouho a šel jsem směrem domů, protože už nemám daleko domů.

Doma byla Jetti Bodamská a moje matka.

Co se bratra týče, nemohu se pamatovati, ten byl asi u ševců u p. Frant. Šice.

Bratr můj Moric Hilsner nebyl doma

a má matka byla doma, když jsem přišel domu.

Předseda. A co jste potom dělal?

Hilsner. To jsem už nešel nikam, to jsem zůstal doma.

Předseda. A co jste dělal doma?

Hilsner. To jsem večeřel.

Předseda. A co jste večeřel?

Hilsner. Kafe s macessama a nic víc; to už si nemohu pamatovat.

Předseda. Kolik to bylo hodin?

Hilsner. To bylo asi po 6 h., v 6¹/₂ nebo k 7mé hod., když jsem byl doma.

Předseda. Ale dříve jste říkal, že jste byl v půl 7 h. v synagoze.

Hilsner. Byl jsem tam malou chvíli.

Předseda. Ale v půl 7 h. jste říkal, že jste chodil po náměstí s tím Zelingerem, Dvořáčkem a Leixnerem a po půl 7 že jste šel do synagogy a že jste tam byl po celou pobožnost, která trvala až do 7 hodin?

Hilsner. Sl. poroto, sl. soude, když bylo o 6. hod., tak se šlo do kostela, takto bylo k 6. hodině.

Předseda. Vy jste tedy šel domů, večeřel jste doma a co jste pak dělal?

Hilsner. Ležel jsem doma na posteli.

Předseda. Kde jste měl tu postel?

Hilsner. U okna.

Předseda. V které místnosti, kolik máte vůbec místností?

Hilsner. Jen jednu světnici.

Předseda. Ale Vy tam máte 4 místnosti.

Hilsner. To jsou komory.

Předseda. To je jedno.

Hilsner. Já jsem ale v komoře nespál, já jsem spal v světnici.

Předseda. Do vašeho bytu se přijde z ulice a vedou tam v pravo dolů schody. Tyto vedou do prvního pokoje, do první místnosti a tam bydlíte všichni: vaše matka, teta Jindřiška a váš bratr. Jak se jmenuje? Moric Hilsner?

Hilsner. Říkájí mu jinak Isim.

Předseda. Proč?

Hilsner. Poněvadž měl dvojitě jméno.

Předseda. Ale vy jste povídal, že ji znáte od vidění, že jste s ní neměl žádnou známost, že jste s ní mluvil a že jste ji znal od vidění.

Hilsner. Ovšem, že jsem ji někdy mohl vidět nebo potkat na ulici, ale nevěděl jsem, že se jmenuje Anežka Hružová.

Předseda. Tedy jste Anežku Hružovou znal dříve od vidění, ale neznal jste ji podle jména.

Hilsner. Podle jména jsem ji prosím nemohl znát.

Předseda. Ale já chci vědět, jestli jste ji znal podle osoby?

Hilsner. Prosím, já jsem ji neznal.

Předseda. A vždyť jste to řekl, že jste znal jednu holku, ale nevěděl jste, jak se jmenuje.

Hilsner. Já jsem ji mohl od vidění znát a někdy ji potkat, ale že to byla Anežka Hružová, to nevím.

Předseda. Ale jedná se o to, jestli jste věděl, to je ta a ta osoba, která chodí každý den k Prochalovým.

Hilsner. To jsem nevěděl, že chodí každý den k Prochalovým.

Předseda. Ale to jste mohl vědět, protože jest Prochalovic dům vedle vás!

Hilsner. Možná, že chodila kolem nás, že jsem se na ni díval, ale nevěděl jsem, že se jmenuje Anežka Hružová, až mně to pověděl pan vyšetřující soudce.

Předseda. Tak jste ji znal od vidění, tu jistou dívčinu, která chodívala k Prochalovým?

Hilsner. Od vidění jsem ji mohl znát, ale s Anežkou Hružovou jsem neměl nikdy žádnou známost.

Předseda. To vám nikdo netvrdí; jedná

se o to, jestliže jste věděl, že ta holka k Prchalovům chodí, a že kolem Březiny chodí.

Hilsner. To jsem nevěděl, až mi to řekl pan vyšetřující soudce.

Předseda. Ani, že chodí k Prchalovům?

Hilsner. Já nevím, možná, že jsem ji tam viděl.

Předseda. Tak vy jste tedy nevěděl, že jest to Anežka Hružová, ale znal jste ji; nečekal jste u Prchalů na schodech?

Hilsner. Ne, nikoliv slavná poroto, sl. soude!

Předseda. Nechodil jste tam do síně?

Hilsner. Ne, prosím, já jsem tam nikdy nechodil k Prchalovům.

Předseda. Ona ale tvrdila, že jste ji sledoval a okukoval.

Hilsner. To je možná, že jsem si jí všiml.

Předseda. A také jste za ní šel?

Hilsner. Nikoliv.

Předseda. Jednou jste za ní šel až ku poslednímu stavení. Víte, kde to jest? Na Žabokrtu. Ten poslední dům v pravo. Tam prý jste ji až pronásledoval.

Hilsner. Není pravda.

Předseda. Ona se vás lekla, že jste se na ni tak díval podivně a šla zpátky a vy-

hledala svého poručníka a stěžovala si mu, že prý ten žid Hilsner ji pronásleduje a na ni kouká.

Hilsner. Jestli jsem se na ni koukal, to jest možné.

Předseda. Ona si stěžovala a ten její poručník Novák, který Vás neznal, ji doprovodil až k Březině.

Hilsner. To není pravda, že jsem ji vyprovodil.

Předseda. Ne, ten poručník ji vyprovázal, protože se Vás bála; a pak si ještě stěžovala, že jste kolikrát za ní chodil až k „Božím Mukám“.

Hilsner. Ne prosím, já ji nevyprovázal nemluvil jsem s ní!

Předseda. Dobře, ale jedná se o to, jestli jste věděl, že taková holka chodí k Prchalovům.

Hilsner. To jsem věděl, ale nevěděl jsem, že je to Anežka Hružová.

Předseda. Dopoledne jste nebyl nikde?

Hilsner. Já nezapírám, že jsem chodil každý den dopoledne; ale ten den jsem nebyl nikde.

Předseda. Ale Vy jste povídal jednou, že jste byl na Kateřinském vrchu?

Hilsner. Dne 29. března jsem byl dopoledne na Kateřinském vrchu.

Předseda. Ale Vy jste tam musel býtí dopoledne ke 12. hod. Byl jste tam?

Hilsner. Nemohu se upamatovat.

Předseda. Tak to nebude asi pravda. Vy jste byl snad jinde a nevíte kde!

Hilsner. Já byl ráno u brány, jako vždycky.

Předseda. Ale Vy jste pravil, že ve středu dne 29. března byl jste celé dopoledne se Zelingrem!

Hilsner. Ano se Zelingrem byl jsem před polednem.

Předseda. Před chvílí jste řekl, že jste nebyl před polednem nikde.

Hilsner. To bylo tak asi mezi 9. a 10. hodinou.

Předseda. A kudy jste šli?

Hilsner. Rynkem po kvádrech.

Předseda. Na ten Kateřinský kopec dolní branou a dále jste šli zámek?

Hilsner. Ano, zámek jsme šli, až ke hřbitovu a koukali jsme se, co tam staví kryptu p. Volencovi.

Předseda. Kdy jste šli zpátky?

Hilsner. Bylo k polednímu.

Předseda. Šel jste sám?

Hilsner. Se Zelingrem.

Předseda. A kudy jste šli?

Hilsner. To jsem šel zpátky po pastvišti, po té louce.

Předseda. A kam?

Hilsner. Tam, jak se přejde dole k lávce do židovského města.

Předseda. K Žabokrtům, nebo na Pátek? Tam, co je škola, nebo na náměstí Komenického?

Hilsner. Já nevím, jak se to jmenuje, odtamtud jsem šel domů.

Předseda. Se Zelingrem.

Hilsner. Šel jsem sám od sv. Barbory

Předseda. Tak ne se Zelingrem? Vidíte, Vy mluvíte, každou chvíli jinak; před chvílí jste říkal, že jste šel se Zelingrem skrze zámek.

Hilsner. Skrze zámek jsem nešel.

Předseda. To se rozumí, že jste nešel, když Vás viděla svědkyně Kateřina Dvořáková!

Hilsner. Prosím, slavná poroto, slavný soude! kde by mne mohla vidět?

Předseda. Když jste šel z Kateřinského kopce, ona povídala, že Vás viděla a Zelingr řekl, že s vámi nikdy nebyl.

Hilsner. Já jsem byl 29. března na Kateřinském kopci a pak šel domů.

Předseda. A se Zelingrem jste tedy nešel, a šel jste pastviště a svědkyně Dvo-

Šaková Vás viděla jíti o 10 $\frac{1}{2}$ hodině okolo jejího domu, jak jste šel od té strany, od Březiny.

Hilsner. Od Březiny jsem nešel, poně- vadž 29. března jsem v Březině nebyl.

Předseda. Ona neví, jestli jste byl ve Březině, ale ona Vás viděla, jak jste šel kolem, a tam je cesta z Kateřinského kopce. Jak jste byl tehdy oblečen?

Hilsner. Dne 29. března jsem měl modré šaty.

Předseda. Byl jste tedy 29. března v Březině k večeru?

Hilsner. Nebyl.

Předseda. Kolikere pak měl jste šaty?

Hilsner. Troje. Hnědé, tmavomodré a tyto černé.

Předseda. To jsou ty, které máte na sobě?

Hilsner. Ano.

Předseda. Víme však, že jste měl také šaty šedivé. Když byla prohlídka ve Vašem bytě nebyly nalezeny. Teprvé Váš bratr Moric pravil, že jsou v synagoze ve Vel. Meziříčí. Bylo provedeno vyšetřování a nalezeny v truhle pod šaty vaší matky. Byly to šedivé kalhoty. Na těch byly shledány hnědé skvrny, ty byly dány k prozkoumání soudním lékařům a ti podali dobrozdání,

že pocházejí od lidské krve. Jak byly potřísněny?

Hilsner. To prosím nevím. Dostal jsem je v Náchodě, mohly býti již tam potřísněny.

Předseda. Svědek Skála dotvrzuje, že jste s ním pracoval na trati; kdysi na náspu pracovali jste a vyzvedovali balvan, ten spadl dolů, plošina na něm také a poranil jste si palec.

Hilsner. Otrel jsem si krev, která z palce vycházela a z rány na pravé noze snad o kalhoty.

Předseda. Dříve jste však tvrdil, že jste se poranil na levé noze. Jak to možno? Také z nosu prý Vám krvácelo.

Hilsner. Na to se již dobře nepamatuji. Odebral jsem se dolů k lesíku ke studánce, abych se umyl.

Předseda. Znal jste onu studánku.

Hilsner. Ano, chodil jsem tam pro vodu.

Předseda. Svědek Skála však tvrdí, že jste nekrvácel, že ostatní i vy s ním jste se tomu jaksi usmívali. Byl jste tedy 29. v Březině?

Hilsner. Nebyl.

Předseda. Svědkyně Dvořáková šla o 6.

hod. kolem, poněvadž slunce zapadalo v 6 hod. 20 min., viděla prý někoho tam.

Hilsner. Prosim si. soude nemohla mne viděti, poněvadž 29. břez. jsem tam nebyl.

Předseda. Znáte svědka Muzikáře?

Hilsner. Neznám.

Předseda. On vás též viděl, a sice po 5té hodině, když šel domů, viděl prý vás v šedém obleku. Znáte svědka Cinka?

Hilsner. Neznám.

Předseda. Ten stál u pí. Pojmanové s fárou slámy. Ten tvrdí, že vás viděl, an jste ještě se dvěma uličkou ubíhal. Za vámi prý byl mladík pajdavý, měl vypoulené oči, pysky vyduté, černý krátký vous asi 14 dní neoholený. Ten strkal něco do vnitřní kapsy svrchníku. Kouřili jste. Vy sám jste zvolal: „Dej to z huby, abys nedustal na hubu.“ Znáte Frieda?

Hilsner. O asentě chodívali jsme na Kateřinský vršek tou uličkou, dne 29. března nešel jsem tam tudy.

Předseda. Znáte Berana? Také pajdal?

Hilsner. Ano.

Předseda. S Beranem byl jste zavřen, ten vystoupil ve středu neb ve čtvrtek.

Hilsner. Ano, mluvil jsem s ním ve čtvrtek.

Předseda. Podejte sem hole. Znáte tyto hole? Jest to vaše?

Hilsner. Slavný soude a slavná poroto, není moje.

Předseda. Co, jest tato?

Hilsner. Není to ta.

Předseda. Neznáte ji? Jest pokrvácena; má krvavé skvrny.

Hilsner. Není to hůl moje, měl jsem červenou.

Předseda. Byla nalezena tam, kde Anežka Hružová zavražděna. Hůl ta jest puclá, jako by ní někdo uhodil.

Hilsner. Neznám této hole.

Předseda. Jeden svědek vás viděl na tom místě, kde Hružová byla nalezena. Pěsák, znáte ho?

Hilsner. Neznám.

Předseda. Ten vás viděl s Dobroutovské silnice, šel ve 4 hodiny domů a zastavil se na hodinu u kamaráda Večeře. Od toho šel asi o 5. hodině. Přišel, kde jest louka p. Volence naproti tomu místu, kde jest Březina; když šel kolem, vzpomněl si, že kdysi tam lacino koupil pařezy, a měl z toho radost. Vidím, praví, že vedle lesa stojí člověk, který má bílou hůl. Poznal Leopolda Hilsnera, dva s ním nepo-

znal, ti byli mezi křovím zakryti. Vás se vši určitostí poznal.

Hilsner. Sl. poroto a sl. soude! Kdyby on mne byl viděl 29. března na těch místech, byl by to udal hned, jak jsem přišel do vazby v Polné, ten by přišel hned a řekl by: „Já jsem viděl toho Hilsnera, a on to udělal.“ Ale když jsem půl roku ve vazbě, když už jsem vyhlášen po celém světě, teď najednou řekne, že mne viděl na 600 kroků u Březiny státi, to jest viditelná věc, že chce, abych byl odsouzen, to je viditelná věc.

Předseda. On však povídal, proč to neudělal hned. Protože měl židovskou práci, on je zámečnickem, pracuje pro židy a bál se, aby tu práci neztratil. Ale on to přece nevydržel a řekl to ledakdes některému známému, a tak se celá věc pomalu rozkřikovala, až on byl povolán k soudu. On tedy nešel k soudu, aby to udal. Přišlo to ven takovýmhle způsobem. On to nikomu neřikal, protože se bál, že by ztratil tu židovskou práci a teďka mu také židé nic nedávají dělat.

Hilsner. Ale on mě nemohl vidět, poněvadž jsem 29. března na Březině nebyl.

Předseda. On však zná všechny vaše pohyby, chůzi vzezření a povídá s určitostí:

„Já poznal v tom mladíku, který tam stál s tou bílou holí mimo les vedle na pěšince Leopolda Hilsnera.“

Hilsner. Takový svědek, který by člověka viděl, takový to netají. Ten to poví hned.

Předseda. Já jsem Vám to již řekl, proč to hned nepovídal.

Hilsner. Ne, prosím, takové věci se netají, poví se to hned; mohl by tak ledakdos přijít a říci, že mě viděl na 60 anebo 300 kroků, to by mohl každý říci.

Předseda. Nosíval jste někdy hůl?

Hilsner. Slavná poroto a slavný soude! Nosíval.

Předseda. Jakou?

Hilsner. Takovouhle červenou. (Ukazuje na hůl ležící na stole).

Předseda. Jak jste jí nosil?

Hilsner. Když jsem šel do Jihlavy nebo do vsi . . .

Předseda. Vezměte ji do ruky.

Hilsner (ukazuje). Tak hle.

Předseda. Vy jste ji ale nosil jinak.

Hilsner. To zas jsem měl špacírku. Když jsem šel do vsi, potom do světa, tak jsem měl tuhle.

Předseda. Vy jste měl ale jiný, zvláštní zvyk nosit hůl.

Hilsner. Když jsem měl pepřovku nebo deštník, tak jsem jí házel po kamení.

Předseda. Ale vy jste ji nosil takhle — vejpálky — takhle.

Hilsner. To není pravda, tak jsem nikdy nechodil, jenom když jsem byl opilý, ožralý.

Předseda. Vy býváte také opilý?

Hilsner. Také jsem byl někdy.

Předseda. A kde jste vzal peníze?

Hilsner. Já jsem šel do světa.

Předseda. Co pak jsou ve světě peníze?

Hilsner. Šel jsem po židech . . .

Předseda. A žebrał jste.

Hilsner. Žebrał jsem.

Předseda. Tak vás takhle přece viděli chodit!

Hilsner. Jest-li jsem byl opilý . . .

Předseda. Lidé říkají, že jste tak chodil vždycky.

Předseda. Znáte holiče Filipenského?

Hilsner. Znáám, chodil jsem s ním po polce.

Předseda. A ten říká, že když jste k němu chodil, že jste vždycky přicházel rychlým krokem a houpal takhle tou hůl.

Hilsner. Já jsem, prosím, pepřovku neměl a s takovouhle jsem nechodil.

Předseda. Pan Korejtko, ten to také povídal, že jste chodil takovým způsobem.

Hilsner. Možná, že jsem chodil, ale já nevím, protože jsem takovou hůl neměl. Chodil jsem obyčejně jako každý člověk.

Předseda. Znáte svědkyni Vomelovou?

Hilsner. Tu jsem neznal, až když jsem přišel do vazby jsem se dověděl, že se jmenuje paní Vomelová. Ta také šla ale 5¹/₂ hod. z Polné do Malé Věznice a povídá, že jest té velikosti jako nebožka A. Hružová a že měla také takové podobné šaty jako ona. Byla churavá, šla pomalu a když přijde nahoru k Btezině asi 1000 kroků od toho místa, kde byla později nalezena mrtvola, uslyšela jakýsi šramot, jakoby někdo padal, ohlédne se a tu vidí před sebou člověka, který měl takovouto hůl a také ji takhle držel. Ona se ho lekla, a ten člověk, když se na ni obrátil, se také lekl a udělalo to prý na ni takový dojem, jakoby se ten dotýný zmýlil v osobě a hledal někoho jiného. Ten člověk skočil s břehu dolů do úvozu a pak na pěšnu, předešel ji, pozdravil ji a ona se ptala: „Dobré odpoledne, kam jdete?“ Ten člověk odpověděl: „Já jdu na smrt.“ Ona říká, že tuhle ta hůl je podobná té, co ten člověk měl, a že ten člověk, co ji měl, vypadá tak jako vy, ale nemůže to odpří-

sáhnouti, ale říká, že jste to byl celý vy, podoba i štíhlostí.

Hilsner. Sl. poroto a sl. soude! Když jsem přišel k zatknutí, vedl mně závodčí kolem p. Vomelové. To mně tehda viděla, ale to mne nemohla znáti, to mně nezná a když jsem přišel k soudu, že prý to já nejsem a tady, když jsem přišel k vyšetřovacímu soudci, říká, že prý jsem to já.

Předseda. To neříkala.

Hilsner. Vždyť ty pohyby.

Předseda. To je, že byl jako Vy, ale že to nemůže odpřisáhnout.

Hilsner. Jak pak by to mohla odpřisáhnout, když jsem to vůbec neudělal! Já jsem z chudé rodiny. Naše rodina chodí jako žebráci do světa a na vraždy a na loupeže, na zlodějství nebylo u nás nic hledáno. To jest mé neštěstí, že jsem byl bez práce, že jsem se nic nenaučil a lidé na mě měli zášť.

Předseda. Chodil jste po světě a nic nedělal.

Hilsner. . . . nic nedělal. S Anežkou Benešovou měl jsem známost plný rok.

Předseda. A s jinými holkami také. Co pak Halíková?

Hilsner. S tou jsem měl také známost; to jsem byl ještě hoch.

Předseda. Nejdřív jste byl hloupý a teď jste chytrý.

Hilsner. To jsem byl 15 roků, když jsem s ní mluvil. S Anežkou Benešovou jsem měl známost přes rok, a když jsem byl pryč, slyšel jsem, že si namlouvá jiného. Tak jsem jí s jedním kamarádem Frantou Skálou psal psaní s vyhrůžkou, že ji zastřelím, jestli nebude dělat dobrotu.

Předseda. To je pěkné.

Hilsner. Ne prosím, to já tak nemyslel, já nemám takovou náuru, já ani nevím, co je to revolver. Tenkrát ve vyšetřování, když jsem přišel k okresnímu soudu na 24 h. skrz přestupek, že jsem udal špatně jméno, potom měli lidi na mne zášť a řekli té mé holce, že jsem mohl spáchat tuto vraždu, a na to mě vzali do podezření.

Předseda. Tak vidíte. Pešák vás viděl, Vomelová nemůže to sice odpřisáhnouti, ale říká, že jste to byl celý Vy, vzrůstem, vzezřením i štíhlostí. — Přiznejte se tedy, že jste tam chodil.

Hilsner. Já jsem tam tudy chodil, ale ne 29.

Předseda. Vy říkáte, že vůbec tam málo chodil, Vy jste tam lhal.

Hilsner. To já nezapírám.

Předseda. Jelínek Vás tam viděl každý den na podzim.

Hilsner. Já jsem tam chodíval ale ten den a před tím o těch Velikonočních svátcích ne. V neděli, pamatuji se, že jsem tam šel s Franckem Šmejkalovým. On jest obuvník, ale to se nemohu pamatovati, jestli jsme šli do Březiny. To byl ještě sníh, v neděli o Velikonočních svátcích našich.

Předseda. Jen v neděli chodíval jste na Kateřinský kopec. Dvořáková povídá, že Vás viděla každý den. Co jste tam dělal? Ten kopec je v pravo, že ano?

Hilsner. Tam se může jíti také přes Kateřinský kopec k Božím mukám.

Předseda. Vy povídáte, že jste ji neznal, ale ze všeho vychází, že jste ji musil znáti. Ta holka si stěžovala své matce i svému poručníkovi, že ji stíháte a jmenovala vás jménem, že je švec, a že nic nedělá, bůh ví od čeho je živ a co na ní má. Vy jste ji musil znáti. Chodila kolem Březiny každý den do šití a vy jste ji musil znáti, když jste ji pronásledoval už dříve. S jakým úmyslem, to arci dosud není vyšetřeno, ale že jste ji pronásledoval, to jest patrné. Stěžovala si matce i poručníkovi, že jste vy ji sledoval, matka si však vaše jméno nepamatovala, poručník ano. Vy pravíte, že jste byl na náměstí, kdy se to asi stalo. Vždyť to není pravda, že vám to ne-

mohli prokázati, Vašek vás tam viděl, Vometlová vás tam viděla. Koukejte, to všechno je proti vám, a vy jste měl také takový nástroj, kterým se to mohlo státi.

Hilsner. Já jsem žádný nůž neměl, mimokapesní.

Předseda. Ale Vytlačilová viděla u Vás něco takového. Chodil Jste s těmi holkami Vytlačilovou a Reismanovou?

Hilsner. 28. března jsem chodil...

Předseda. Ony spolu chodily. Vy Jste se k nim přitočil.

Hilsner. Ne, to byl Franta Veselý, ten s nimi chodil a já také.

Předseda. Ne, ony chodily samy a Vy Jste se k nim přitočil. Ony mluvily německy a myslily, když mluví německy, že proto Jste s k nim přitočil. Reismanová se Vás ptala na Halíkovou, ne tu Benešovou. Co dělá ta Vaše milenka? Co Jste jí řekl?

Hilsner. Ona se mne ptala — Reismanová — co dělá ta moje holka, že je ve Vídni a já, že už mám jinou.

Předseda. Ale řekl Jste ještě něco: „Já teď mám jinou holku.“

Hilsner. Já jsem to vzal opáčně. Že mám tu Benešovou. O té byla řeč. Já jsem jí řekl...

Předseda. Řekl jste: Já mám teď holku.

z Věznice“, to povídají obě ty holky. Z toho se soudí, že jste tím myslil Anežku Hrázovou. Pak Reismanová odešla a Vytlačilová také běžela domů, ale vrátila se, poněvadž měla dům zavřený. Šli jste tak okolo pana Culky, tam se s Vámi zase sešla a Vy prý jste se jí ptal, zdali se nebojí.

Hilsner. To není pravda, to je návrh proti mně, protože já takový nůž při sobě nenosím.

Předseda. Ona vám řekla, že se nebojí a ptala se, zdali se vy také nebojíte, a vy jste řekl: „Já se nebojím, já mám svého ochrance v kapse“ a vytáhl jste takový lesklý nůž, který neměl špičku.

Hilsner. Já jsem měl kapesník a takový jsem nikdy nenosil.

Předseda. Bylo to v 8 hodin, ale tam v Polné bylo světlo od lucerny u p. Culky a čepel nože se leskl; byl asi 30 cm. dlouhý a 2 prsty široký a zdálo se jí, že je v koženém pouzdru.

Hilsner. Já jsem měl s sebou klíč.

Předseda. Ale ona viděla nůž.

Hilsner. Já jsem žádný nůž neměl, poněvadž jsem ho nenosil.

Předseda. Veselý říkal, že jste takový nůž nosil.

Hilsner. To už je dlouhý čas, kolik neděl,

nemohu se pamatovati a nosil jsem kdysi zavírák.

Předseda. To nebyl zavírák, co viděl Veselý, Pařík a Vytlačilová.

Hilsner. Já žádný neměl, já žádný nenosil.

Předseda. Také jste se s tím ještě jednou chlubil.

Hilsner. To už je kolik let.

Předseda. Ne, bylo to na podzim, před horní branou. Tenkrát jste měl zlost, že Vám dal někdo facku a vy jste mu ji nemohl vrátiti. Dal jste se do pláče a druhý den jste říkal: Teďka se nebudu báti nikoho a vrazím mu tohle do prsou a vyndal jste takový dlouhý nůž.

Hilsner. To byl ten Nesládek, ale to už je dlouho. Také Pařík viděl dvakrát takový nůž. Takový nůž jsem v tom čase nenosil.

Předseda. Uvažte všechno tohle, co proti vám svědčí. Řekněte mi nyní, viděl-li jste mrtvolu Hrázové na hřbitově?

Hilsner. Neviděl — ne to jsem neviděl. To jsem musil bejt v kostele.

Předseda. Vždyť jste tam byl.

Hilsner. Ne — jen s Franckem Veselým, ale tu mrtvolu jsem neviděl.

Předseda. On povídal, že vás vyzval,

protože vás chtěl pozorovati, jak si budete počínati, jak ten obraz bude na vás účinkovati. Povídá, že jste byl úplně kliden.

Hilsner. Já, prosím, nevím.

Předseda. Viděl jste tu ránu?

Hilsner. Tu mrtvolu jsem neviděl.

Předseda. Měla ohromnou ránu, profíznutý krk, muselo to být velmi silným, ostrým nožem, podobným tomu, jako Vy jste měl před Veselým, Paříkem a jinými.

Hilsner: Já takový nůž neměl.

Předseda: Na krku měla rýhu, z toho bylo viděti, že ji někdo hodil klíčku kolem krku a vtáhl ji mezi stromy. Pak ji bili kameny do hlavy, aby ji omráčili. Měla asi deset ran v hlavě. Přiznejte se, nebyl jste však při tom? Nemusel jste zrovna pořezat, ale mohl jste k tomu nějak účinkovat.

Hilsner: Já o tom nemám povědomosti 29/3 jsem v Březině nebyl.

Předseda: Viděl-li vás Pešák, Vomelová, musil jste vraždu spáchatí anebo spolupůsobiti.

Dále tam byla nalezena taková hůl a z té jest patrno, že je zakrvácena a prasklá.

Hilsner: Já takovou hůl nenosil.

Předseda: Ale měl jste takový nástroj, kterým se dá taková věc udělati. To vše ukazuje proti vám. Přiznejte se!

Hilsner. Já se nemohu přiznati, já jsem nevinně uvězněn. Ti pachatelé to museli tak narichtovat, aby to zůstalo na mně.

Předseda. Vy říkáte, že jste šel domů, že jste pak doma zůstal a že jste přišel bratrovi otvírat, ale on o tom neví. Také matka řekla, že jste ještě potom odešel. Odešel jste dvakrát?

Hilsner. Nešel jsem nikam; snad do síně neb na ty schůdky a kouřil jsem cigarettu.

Předseda. Vy říkáte, že jste mu šel otvírat, ale on Vás neviděl. V 9 hodin jste ještě nebyl doma. On pak povečeřel a šel spat, a neví, kdy jste domů přišel, a když šel ráno do práce, vy jste ještě spinkal na posteli.

Hilsner. Já jsem mu o 9. hodině otvíral.

Předseda. Vidíte, všechno ukazuje na Vás. Vy jste při tom také něco dělal.

Hilsner. Já jsem zcela nevinen.

Předseda. Jestli jste jí tu ránu zasadil, nevíme, ale že jste spolupůsobil, to je jistá věc.

Hilsner. Neří pravda, já jsem tam chodíval, ale dne 29. března jsem v Březině nebyl.

Předseda. Ant. Bröttisch byl také u židovské brány.

Hilsner. U městské brány?

Předseda. To je pár kroků. On se také nepamatoje, jak povídal panu vyšetřujícímu soudci. Že prý již je to dlouho.

Rada Pešek. Slyšel jste, že jste byl viděn dvěma mladíky dva dni před tím. Byl by dobře, kdybyste je jmenoval.

Hilsner. Já se nepamatuji, že bych s nimi chodil dva dny před tím. Já jsem také se žádnými židovskými mladíky nechodil ani po ulici. Mí kamarádi byli katolíci. S těmi jsem chodil každý den: Ant. Dvořáček, Leixner.

Vot. r. Pešek. Ale před tím jste s nějakými chodil. Jeden prý byl pajdavý.

Hilsner. Abych řekl pravdu, já jsem žádného pajdavého neviděl.

Vot. r. Pešek. Snad Beran nebo Fried pajdá?

Hilsner. Fried je tlustý, ale pajdavý, nevím. Ty dny, 13. března po tom assentu byl prý tam, ale já jsem o tom nevěděl, že je v Polné, až mě to hoši pověděli.

Vot. r. Pešek. Vy jste byl také několikrát při mrtvolách, není-li pravda; a nebál jste se?

Hilsner. Když byla matka churavá a můj dědoušek také, posílan mae tam. Io jsem se nebál, bývali tam se mnou jiní.

Předseda. Koukněte se na to (ukazuje na kalhoty), to jsou kalhoty šedé. Proč jste neřekl, že je máte. Skvrny jsou na nich. Všechno bylo vlhké, pral jste je? Kde? Ve Žďáře? Kdy?

Hilsner. Když jsem pracoval u dráhy v červenci.

Předseda. Od té doby by to bylo vlhké, pralo se to na jaře, knoflík je pokryt plísni, jest rezavý, ostatní jsou světlejší, lesknou se. Vy říkáte, že jste je pral loni. Lékaři vystříhli skvrny a zkoumali je.

Hilsner. O velikonočních jsem je neměl, měl jsem modrý šat.

Předseda. Neznáte tyto ženské věci (ukazuje na oděv a věci zavražděné). Te jsou Anežky Hrzové.

Hilsner. Neznám.

Předseda. To jsou Vaše věci (ukazuje na šaty Hilsnerovy).

Hilsner. Ano.

Návladní. Po dobu celého dosavadního vyšetřování ať bylo cokoli, vše jste zapřel. Poukazujete, že svědkové nemluví pravdu, že jsou proti Vám navedení. Máme však vlastní svědky z vaší rodiny, kteří Vás nechtějí zkoupat. Váš bratr tvrdil, co jste říkal, že jste od 4 hod. do 6 a půl hodiny chodil po náměstí a o 6 a půl hod. šel do

synagogy a tam zůstal až do 7 hod. Matka tvrdí, že jste přišel na faru a šel jste pryč. Bratr Isim tvrdí, že jste nebyl doma, když on přišel. Vlastní matka i bratr, proč by tak říkali; také svědci v synagoze kantor Steiner, Basch a Lustig dosvědčují, že Vás před a po, ale ne v čase spáchané vraždy Vás viděli.

Obhájce. Žádný to nemůže dosvědčit. Kladte otázky ne plaidoir.

Zástupce. Při svědcích si o tom promluvíme.

Dr. Baxa. Vy jste vytvrdloval ve vyšetřování, proč asi na Vás vrhají podezření, proč asi?

Hilsner. Měl jsem vyšetřování s Benešovou, které jsem vyhrožoval zastřelením.

Dr. Baxa. Proto jste říkal, že máte svátky a co dále?

Hilsner. Že lidé si myslí, že potřebujeme židovskou (opravuje se) křesťanskou krev.

Dr. Baxa. Vy sám jste na to narazil, nikdo o tom nemluvil. Kde máte vlastní hůl s hákem?

Hilsner. Je doma.

Dr. Baxa. A kde?

Hilsner. Když jsem byl v Polné, byla v šifonéru, ztratila se.

Dr. Baxa. Svědek Filipenský tvrdí, že jste ji dne 28. března měl.

Hilsner. To se mýlil.

Dr. Baxa. Vy zapíráte, že jste neměl šedivých kalhot. Kde je hůl?

Hilsner. Nevím, kam ji dali při přestěhování; byla v šifonéru.

Dr. Baxa. Byla tam prohlídka, hůl nenalezena.

Obhájce. Kde pak jste měl šedé kalhoty z Polné?

Hilsner. V kufru pod pádou.

Obhájce. Jest tam viňko?

Hilsner. Nevím.

Obhájce. Když jste byl tázán při vyšetřování v Polné o kalhotech, jakého bylo užito výrazu.

Hilsner. Ptali se mne na bělavý šat.

Obhájce. Ať je konstatováno, že tázán byl Hilsner na šat bělavý, ne na šedý.

Předseda. Bylo též na šat šedavý tázáno, povídal jste, já nemám světlé šaty jako Fried, mám zelenavý, modrý a černý šat, o jiných jste nemluvil.

Obhájce. On byl tázán na šaty bělavé, on řekl, bělavé nemám.

Předseda čte částí protokolu „není pravda, že jsem měl světlé šaty, není pravda, že jsem měl šedivé.“

Obhajce. Ať se čte celé to místo v souvislosti. (Čte se to místo.)

Když jsem šel s Beranem, měl jsem zelenavý oblek.

Předseda. Věděl jste, že máte šedivé, ale říkal jste, že ne. Řekl jste, že nevíte, odkud byly.

Hilsner. Matka jich měla několik.

Předseda. Nevím od koho je dostala, jste tehdy řekl.

Dr. Baxa. P. Hilsnere, kdy byla velikonoční neděle vašich svátků?

Hilsner. Před tím asi 4 dni asi 25. března.

Dr. Baxa. A vy jste řekl, že jste v neděli velikonoční byl naposled v Březině, ale ve vyšetřování jste řekl před 14 dny.

Předseda. Přerušuji líčení na 5 minut.

(Přestávka).

Předseda. Zahajují opět líčení. Prosím, aby byl přečten protokol; čte: soudní komise o ohledání místa činu.

(Zapisovatel c. k. soudní askultant Kotyk čte týž).

Předseda. Ukončuji nyní dopolední líčení. Odpolední líčení započne o 3. hod. odpol. Po přání většiny pánů budeme zítra jednati v jednom líčení a započne tedy

o 7 hod. a skončíme o 3 hod. odpolední. K 11 hod. bude delší přestávka.

Konec dopoledního líčení v 1 hod. 25 m.

Odpolední líčení.

Předseda zahajuje odpolední pokračování líčení.

Čte se rodný list Hilsnerův. Pak vysvědčení z Polné o majetku a mravech. Byl mravů zcela špatných, zabalečství oddán, jako pobuda se potuluje podporován jsa matkou, která od židů almužnu vybírala. Trestán 24 hodin pro zločin smilstva. Pak okr. soud ohlašuje v Polné, že u Měřína udal četníku falešné jméno, když se ho ptal, proč nosí revolver. Odsouzen na 24 hodiny.

Relace soudního dozorce, již se vykazuje, že Hilsner trest 21. března 24 hód. vystál. Předseda vybízí, aby předvedeni byli svědkové. Nanomíná, aby mluvili čistou, ryzí pravdu, nebo jest to velmi důležité. Podle svědků soudí soud, porotci tvoří si přesvědčení. Kdyby vzniklo přesvědčení nepravé, vznikla by tím škoda nenahraditelná. Jste dobrého náboženství, věříte, že jest Buh všemohoucí, vševědoucí, nejvyšší spravedlivý. Jednejte podle toho

a mluvíte čistou pravdu. Zůstane M. Hružová, ostatní odejdou.

Předseda. Jak se jmenujete?

Hružová. Marie Hružová.

Předseda. Kolik let jest Vám?

Hružová. Okolo 60.

Předseda. Jste katolička, do Malé Věznice příslušná, rozená v Rytířské, jste vdova, máte chaloupku ve Věznici č. 32. Hružová přisvědčuje.) Obráťte se k p. porotcům a pohleďte na Hilsnera. Znáte ho?

Hružová. Neznám.

Předseda. Neviděla jste ho nikdy? Ne jste s ním příbuzná, máte nějakou zášť k němu?

Hružová. Nemám. (Přisáhá).

Předseda. Mluvíte nyní na hlas. Jak jste dlouho vdovou?

Hružová. 7 roků pryč.

Předseda. Měli jste chaloupku s mužem na polovic. Když muž zemřel, přešla polovic na děti. Kolik jich bylo?

Hružová. Bylo pět dětí. Jedna jest již vybytá Mar. Rudolfova.

Předseda. Vám zůstala tedy polovice. Které máte děti?

Hružová. Jiří, Marie, Jan, Veronika a Anežka. Svou polovičku mám.

Předseda. Kdo dostal druhou polovičku?

Hružová. Syn Jan, a na té jsou pojištěny podíly pro ostatní děti, také pro Anežku.

Předseda. Kde pak jest dcera Veronika?

Hružová. Přijede teď domů z Prahy.

Předseda. Co dříve dělala v Praze?

Hružová. Sloužila.

Předseda. Co dělala Anežka?

Hružová. Chodila do šití, když mohla; jinak pracovala na polích.

Předseda. Také prý vláčela?

Hružová. Ano.

Předseda. Jak pak vypadala? Byla silná? nadělaná?

Hružová. Ano. Ti páni, co v létě z Vídně si chodili prohlížeti chalupu a věci po ní, říkali, že musila býti hodně silná.

Předseda. V létě páni až z Vídně se chodili dívat na šaty?

Hružová. Ano.

Předseda. Byla by se bála Hilsnera?

Hružová. Hilsnera schodila by s břehů a namlátila mu. Bodejť nelekla by se ho, kdyby byl sám.

Předseda. Kdy začala chodit do šití?

Hružová. Chodila dva roky, když měla čas.

Předseda. Kdy vycházela?

Hrůzová. Ve čtvrt na osm ráno.

Předseda. Kdy přišla do Polné?

Hrůzová. V 8 hodin.

Předseda. Kdy přicházela domů?

Hrůzová. Podle toho, jak bylo mnoho práce. Obvyčejně po 6. hodině.

Předseda: V březnu musila být tma k večeru.

Hrůzová: A ne. Za světla přišla domů.

Předseda: Co jste si myslila, když ve středu před zeleným čtvrtkem nepřišla domů?

Hrůzová: To jsem si myslila, že mají mnoho práce, mnoho příprav na svátky.

Předseda: Co ve čtvrtek?

Hrůzová: Myslila jsem, že holt půjde na zelený čtvrtek s procesím na Kalvarii a přijde.

Předseda: Co když nešla?

Hrůzová: Myslila jsem, poněvadž bylo špatné počasí, že zůstala v Polné.

Předseda: Co měla s sebou v košíčku.

Hrůzová: Plucárek a mlékem, chléb, buchetku. Chléb dala té chudé holce, když šla domů.

(Pokračování v druhé brožůře.)

ZADEJTE VŠADY
MARŠNEROVO

Jemné čokolády, orient. cukrovinky pečiva k čaj, nejlevněji zaslá: První česká továrna na orient. cukrov. a čok. A. Marsšner na Král. Vinohradec

Kde není prodávaců, zasíláme na zkoušku 1/2 kg. balíček za zl. 1.60 franko.

K DOSTÁNÍ V KAŽDÉHO
KUPCE I CUKRÁŘE

Nákladem podepsaného vyšly a lze koupiti
u všech prodavačů kalendářů dva

Kapesní kalendáře na rok 1900

a to:

**Kalendář všeobecný pro
každého.**

**Kalendář studujících škol
středních**

Cena každého 30 kr.

Každý z nich jest vkusně v plátně vázán ve
skvostné vazbě a obsahuje kromě různé četby a pa-
piru čistého na poznámky také

44 podobizny spisovatelů

českých vynikajících a jest ze všech kapesních ka-
lendářů českých

nejlacnější kalendář

a obratem pošty dostane jej každý, kdo pošle peníze
s adresou:

Dr. Fr. Bačkovský,

knihkupectví, obchod s hudebními a uměleckými vý-
robky, antikvariát a nakladatelství
v PRAZE, Žitná ulice, č. 56 n.

Poznámka. Mám na skladě také všechny

— školní knihy —

nové i antikvární a posílám na venek dobírkou.